

ตอนที่ 01

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงคนเคาะประตูดังขึ้นทำให้คนที่นอนหลับอยู่บนเตียง กว้างสะดุ้งตื่น แต่กระนั้นเขาก็ยังคว้าผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปงเอาไว้ ทว่า คนที่เคาะประตูก็ไม่ยอมแพ้ยังคงกระหน่ำเคาะไม่หยุด มีหน้าซำยัง ออกแรงเคาะดังขึ้น ทำเอาคนง่วงนอนอดรำคาญไม่ไหว จ้วเจียลุก ขึ้นตัววัดสายตามองประตูด้วยความหงุดหงิด

“ใครวะ! คนจะหลับจะนอน มารบกวนอยู่ได้” แมงมุมตะเอน ลั่นกลับไปอย่างอารมณ์เสีย

“ฉันดวงดาวไง!”

“ดวงดาวไหนวะ!”

“ดวงดาวแม่มึงไง! แมงมุม จะตื่นได้หรือยัง”

เสียงตะคอกกลับมาทำเอาคนง่วงนอนตาสว่างขึ้นทันที แมงมุมโยกศีรษะไล่ความง่วงความเพลีย ก้าวลงจากเตียงเดินไปเปิด ประตู ก็เจอกับคุณนายดวงดาวมารดาบังเกิดเกล้ายืนเท้าเอวมอง

ด้วยสายตาเอาเรื่อง

“อะไรครับแม่ ปลุกอะไรแต่เช้าเนี่ย ผมจะนอน”

“เช้าที่ไหนคุณแมงมุ่ม นี่มันจะเก้าโมงครึ่งแล้ว เรามีเรียนเก้าโมงครึ่งไม่ใช่หรือคะลูกชาย”

“เหี้ย! ผมลืม” ตาโตเป็นไข่นกกระทาจอกเทศ ลืมไปว่าวันนี้มีเรียนเช้าเก้าโมงครึ่งกับมีเรียนตอนบ่ายโมงอีกที

“เวลาอุทานถึงตัวเงินตัวทองกรุณาหันหน้าไปทางอื่น อย่าหันมาหาแม่ ฉันสะดุ้ง แล้วนี่เพิ่งเปิดเทอมได้ไม่กี่อาทิตย์ ชี้แจงตัวเป็นชนแล้วนะแมงมุ่ม ขึ้นปีสี่ปีสุดท้ายนะลูกไม่ใช่ปีหนึ่งแล้ว เดี่ยวเถอะจะโดนแม่หักค่าขนม”

“โอ้ คุณแม่ที่มีบุญคุณอันใหญ่หลวง อย่าเพิ่งบ่นตอนนี้ได้ไหมครับ ผมต้องรีบไปอาบน้ำแล้ว เดี่ยวไม่ทันเข้าเรียน อาจารย์คนนี้อีกต่างหาก”

บอกแม่เสร็จก็รีบวิ่งแจ้นกลับเข้าห้องอย่างว่องไว ไม่ถึงยี่สิบนาทีก็แต่งตัวเสร็จสรรพ วันนี้เป็นอีกครั้งที่ไม่มีเวลาทานอาหารเช้า เพราะใกล้ถึงเวลาเรียนเต็มทีแล้ว จึงหยิบแซนด์วิชกับนมเปรี้ยวที่แม่เตรียมเผื่อเอาไว้ให้ทานรองท้องไปก่อน แล้วรีบขับรถมุ่งหน้าสู่มหาวิทยาลัยทันที

...

“ไฉ่ดิน น้ำเจี้ยว อาจารย์เข้ายังวะ” แมงมุ่มหอบแฮกๆ หลังจากเพิ่งวิ่งขึ้นตึกโดยไม่จ้อลฟต์เพราะคิวมันยาวมาก

“ขึ้นแล้ว แต่แกล้งไปธุระเมื่อกี้ อีกสิบนาทีจะขึ้นมาใหม่ ถือว่าโชคดีของมึง ไม่งั้นมึงเอ๊ย! ได้ไปยืนคาบไม้บรรทัดหน้าชั้นแน่ๆ”

น้ำเจี้ยวยักคิ้วหัวตา ทำเอาอีกคนถึงกับเสียวสันหลังวาบ คิดถึงอาจารย์สายสมรทีไร ขนลุกชูชันโดยไม่ต้องนัดหมาย ทั้ง

เนียบทั้งโหด แถมวิธีการลงโทษนักศึกษาที่ทำผิดกฎผิดระเบียบ ก็แปลกพิสดารกว่าคนอื่น เพราะไปชุดเอาวิธีการลงโทษเด็กประถม เด็กมัธยมมาใช้ลงโทษนักศึกษามหาวิทยาลัย วังรอบตึกข้างละ ยืนขาเดียวข้างละ คาบไม้บรรทัดข้างละ ตอนปีหนึ่งเดอะแก๊งหนีตามหอยของเขาโดนกันถ้วนหน้า อายไปสามวันเจ็ดวัน แต่เชื่อว่าอาจารย์จะใจร้ายเหมือนหน้าตานะ (หน้าตาแสบโหดมาก...ลากเสียงยาวเท่าถนนมิตรภาพ) เพราะแกก็ไม่ได้บังคับให้เราทำตามคำสั่ง แต่มีตัวเลือกให้ ถ้าไม่อยากถูกลงโทษก็ต้องยอมให้แก่ห้กคะแนนครึ่งละสิบคะแนน

พุทโธ รัมโม สังโฆ แคคะแนนเดียวขนาดตของนักศึกษา ยังลอยละล่องอยู่ปากเหวแล้ว ขึ้นให้ห้กสิบคะแนนมีหวังติดเอฟ ตั้งแต่ยังไม่ถึงครึ่งเทอม แน่แน่นอนว่านักศึกษาทั้งหลายเลือกรักห้กสิบคะแนนเอาไว้ แล้วยอมให้แก่สั่งลงโทษด้วยวิธีการพิสดารของแกทั้งนั้น

“แล้วมึงทำอะไรอยู่ทำไมมาสายจัง ปกติวิชานี้กูเห็นมึงมาก่อนเพื่อนฝูงไม่ใช่เหอะวะแมง”

“ตื่นสายนะสิ เมื่อคืนกูดูบอลดึกไปหน่อย ตั้งนาฬิกาปลุกไว้ กูยังไม่ได้ยินเลย”

“ให้กูเดาไหมว่าที่มึงตื่นได้เพราะโดนนาฬิกาหยีห้กคุณนายดวงดาวปลุกใช่ไหม”

“แสนรู้จ้ะเลยนะครับคุณน้ำเงี้ยว” แมงมุมนยื่นมือไปลูบศีรษะเพื่อนสนิทพลงาย้มเจ้าเล่ห์ น้ำเงี้ยวรีบปิดออกพร้อมเบ็ดกะโหลกเข้าให้

“แสนรู้เขาใช้กับหมา ส่วนกูใช้คำว่ารูดจะเหมาะสมกว่า”

หลังจากสองชั่วโมงที่แสนทรหดทรمانกับการนั่งเรียน
นอนเรียนผ่านไป เดอะแก๊งหนีตามหอยก็พากันถอดคอมู่งหน้าไป
โรงอาหารทันที ทานข้าวจนอึดก็นั่งรอเรียนช่วงบ่าย

“พวกมึงงานเสร็จไหมวะ”

“งาน”ไรดิ้น”

“ก็เขียนบทโฆษณาไง”

“เฮ้ย! งานเข้า กูยังไม่”ได้ทำ”

“มึงช่วยเน่แมงมูมเอ๊ย สิบห้าคะแนนเลยนะมึง แล้วถ้ามึงไม่
ผ่านวิชานี้ เดือนหน้ามึงไม่มีทางได้ออกฝึกงานเน่”

แมงมูมกลอกตาขึ้นลงหาสมองตัวเอง เฮ้ย! กลอกตาใช้ความ
คิดว่าจะทำยังไง วิชานี้ยังไม่ค่อยถนัดอยู่ด้วย ฉะนั้นทุกคะแนนมีค่า
ดุจทองคำ

“พวกมึง คือตอนบ่ายกูต้องพาแม่ไปหาหมอ ฝากลาอาจารย์
ด้วยนะ ส่วนงานกูจะเอามาส่งวันหลัง”

“แม่มึงเป็นโรแมง ทำไมไม่เห็นเล่าให้พวกกูฟัง”

“ปวดหัวเป็นโรคกระเพาะ”

“เดี๋ยวนะ เป็นโรคกระเพาะมันปวดท้องไม่ใช่หรอ”

“เออๆ กูจะบอกว่าปวดท้องนั่นแหละ กูรีบ กูไปนะ ฝากลา
อาจารย์ด้วย” โบกมือลาเพื่อนสนิท แล้วรีบโกยแนบหนึ่ทันที ก่อน
จะโดนชักใช้ไล่ถามไปมากกว่านี้

...

กลับมาถึงบ้านก็ทิ้งตัวลงนอนบนโซฟาด้วยความสบายใจ เอา
ไว้ตอนเย็นค่อยทำงานไปส่ง เพราะอย่างไรเสียถ้าใช้เหตุผลที่ต้อง
พาแม่ไปโรงพยาบาล อาจารย์ไม่มีทางหักคะแนนแน่นอน ใครหนอ
ใครจะฉลาดและหล่อเท่าแมงมูม ไม่มีอีกแล้วในสากลโลกนี้ เขายืม

อย่างภาคภูมิใจ

คนเหี้ยอะไรวะ หล่อมากแถมฉลาดอีก

“แมงมูม!”

รอยยิ้มภาคภูมิใจเหี่ยวเฉาลงจับพลัน เสียงแม่ของเขาแน่นอน แต่ทำไมวันนี้ท่านอยู่บ้านล่ะ ไม่ไปทำงานหรือ แมงมูมอดสงสัยไม่ได้ พลังลุกขึ้นจากโซฟาหันขวับม่งท่านก่อนยิ้มแหยๆ สู้สายตาดูๆ ของบุพการี

“หวัดดีครับแม่ แอ่ๆ”

“หวัดดีจ้ะ ไหว้สวดยเนอะวันนี้”

“มารยาทงามครับแม่ ว่าแต่...ทำไมวันนี้แม่อังยังอยู่ที่บ้านล่ะครับ ไม่ไปทำงานหรือ”

“ไปสิจ๊ะ แต่แม่ลาครึ่งวันเพราะมีธุระ ว่าแต่...คุณลูกชายทำไมมาอยู่บ้านแทนที่จะอยู่มหาวิทยาลัย แม่จำได้ว่าตารางเรียนวันนี้มีเรียนบ่ายอีกไม่ใช่หรือ”

“อ้อ อาจารย์ยกคลาสนะแม่ ไม่ได้เรียนแมงก็เลยกลับ ไม่รู้ว่าอาจารย์ติดธุระหรือขี้เกียจสอนนะ นี่แมงอุตส่าห์หอบหนังสือไปเรียนหลังแทบหัก เมื่อคืนก็ทำการบ้านทั้งคืนเลย ดูลิชอบตาดำขนะ หมิแพนด้าที่เชียงใหม่แล้วเนี่ย ถ้าแม่เก็บตังค์เปิดให้คนเข้าชม รวยเลยนะเนี่ย”

ต๊ิด! ต๊ิด!

“เดี๋ยวค่อยว่ากัน แม่ขอรีบโทรศัพท์ก่อน” ดวงดาวหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋าขึ้นมารับสาย “ว่าไงจ๊ะดิน”

แมงมูมสะดุ้งเฮือก! เชี่ย! มันโทร.มาหาแม่ผมทำไมตอนนี่

“แม่สบายดีนี่จ๊ะ ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย...เปล่านะแม่ไม่ได้เป็นโรคกระเพาะนะลูก ใครบอก...อ้อ แมงมูมหรือจ๊ะ กลับมาบ้าน

แล้วจะ อ้าวก็ไหนบอกว่าอาจารย์ยกคลาสไม่ได้เรียนไม่ใช่เหรอ...
 จ๊ะๆๆ ขอบใจดินมากนะลูก ไทร.มาถูกที่ถูกเวลา เดี่ยวถ้าแวะมา
 บ้านแม่เมื่อไหร่ แม่จะทำอาหารเลี้ยงสุดฝีมือ แต่นี่ก่อนนะจะ
 แม่ขอพิพากษาคดีคนก่อน”

แม่งดวางสาย จิกสายตาโหดๆ มาหาลูกชายที่ยืนยิ้มแหยๆ
 อย่างรู้ชะตากรรมตัวเอง

ใครก็ได้ช่วยผมด้วย ผมกำลังจะถูกแม่จับเข้าแดนประหาร
 แล้ว!

ขอฟ้าดินได้โปรดเป็นพยาน
 แม่น้ำถูกประหารในวันนี้
 เลือดทุกหยดแม่น้ำหลังลงธรณี
 ข้าขอตามราวีเพื่อนจัญไร
 ให้อเพื่อนทรยศคดหักหลัง
 พ่อแม่มีมิตังค์มากไซ้ไหม
 หรือพ่อแม่เป็นประธานดีแตก
 เอไอเอส ทรูมูฟหรืออย่างไร
 ถึงไทร.มาได้ไม่เสียตายเงิน

“ไ้อดินไทร.มาเหรอแม่ ทำไมมันไม่ไทร.เข้าเครื่องผมละ
 แฮ่ๆๆ”

“ไซ้จ๊ะ ดินกับน้ำเป็นห่วงแม่ ไม่รู้มีใครไปบอกว่าแม่เป็นโรค
 กระเพาะต้องไปหาหมอ”

“เอ่อ มันคงฟังผิดนะครับแม่ คนที่ไม่สบายคือผมต่างหาก
 ปวดหัว แล้วก็ไอด้วย แค้ก! แค้ก! นั่น พุดญี่ปุ่นก็ไอขึ้นมาปั๊บเลย”

“อ้อ ไม่สบายหรือลูก สงสัยจะเป็นโรคต่อแหลขึ้นสมองนะ เราเนี่ย” แม่ก็คือแม่ครับ หลอกคนทั้งโลกได้ ยกเว้นแม่เราเนี่ยแหละ

“ผมขอโทษครับแม่ พอดีผมลืมทำงานส่ง ก็เลยต้องกลับมา ไม่งั้นผมโดนหักคะแนน”

ดวงดาวชี้หน้าลูกชายอย่างคาดโทษ “คราวนี้แม่ให้อภัย แต่ถ้ามีคราวหน้าสั่งลาแม่ได้เลยนะลูก สรุปไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม ถ้าจำเป็นต้องโทษสำหรับความผิดครั้งนี้”

“ไถ่โทษ ทำอะไรครับ”

ดวงดาวยังไม่ได้บอกลูกชาย แต่ให้เขาไปเปลี่ยนชุด ก่อนจะพากันลงไปชั้นล่าง นั่งรถขับออกไปด้านนอก พอผ่านประตูบ้านก็มีเพื่อนบ้านอายุประมาณสี่สิบปลายๆ ร้องเรียกทัก แมงมุมนิ่งต้องหยุดรถเพื่อให้มารดาทักทายกับเพื่อนบ้านก่อน

“จะไปไหนหรือคะคุณน้อง”

“ไปธุระที่สนามบิณคะ”

เพื่อนบ้านพยักหน้ารับหงิกๆ “อ้าว แมงมุมนิ่งอยู่ด้วยหรือนึกว่าไปเรียนเสียอีก เป็นไงบ้างลูก พักนี้ไม่ค่อยเห็นหน้าเห็นตาเลยสบายดีหรือเปล่า ป้าได้ข่าวมาว่าเพื่อนสนิทของแมงที่เคยพามาบ้านบ่อยๆ มีแฟนแล้วหรือลูก แถมยังมีแฟนเป็นผู้ชายด้วย ตายตายเป็นตอนป้ารู้เรื่องป้าตกใจมาก ดูแมนๆ กันทั้งนั้นเลย ไม่คิดว่าจะชอบไม้ป่าเดียวกัน อย่าหาว่ายังงั้นยังงี้เลยนะลูก มีเพื่อนเป็นเกย์ก็อย่าไปสนิทมามาก เดี่ยวคนอื่นเขาจะคิดว่าเราเป็นไปด้วยอีกคน ถ้าหลีกได้ก็น่าจะหลีกนะป้าว่า เอ๊ะ! หรือว่าแมงก็...” ป้าข้างบ้านทิ้งคำพูดไว้เป็นปริศนา หากขยิบตาไปเป็นคำพูดต่อจากนั้นแทน

“ไม่มีใครสงสัยผมหรอกครับ เพราะคนส่วนใหญ่เขาไม่น่าจะชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านกัน”

“ว่าไม่ได้นะลูก คนสมัยนี้ชอบนินทนานินทา ยุ่งเรื่องชาวบ้านไปหมดนั่นแหละ กับบ้านะไม่เท่าไร เพราะไม่ชอบยุ่งเรื่องใครเลย แต่ที่ป่าพูดเนี่ยเพราะป่าหวังดี จริง ๆ นะคะน้องดาว ให้ลูกชายไปอยู่แก่งที่มีเกย์ตั้งสองคน เดี่ยวจะเกิดพฤติกรรมเลียนแบบได้นะคะ คนเราอยู่ใกล้อะไรก็มักจะเลียนแบบสิ่งนั้นล่ะคะ”

“ที่บ้านพี่นาเลี้ยงสุนัขयेေးไซ้ไหมคะ” ดวงดาวยิ้มอ่อน
“ใช่ค่ะ ตอนนี้ก็เลี้ยงห้าหกตัวแล้ว”

“อ้อค่ะ ดาวเข้าใจแล้วละว่าคนเราอยู่ใกล้อะไรมาก ๆ ก็มักจะเลียนแบบพฤติกรรมของสิ่งนั้น”

ป่าข้างบ้านยิ้มกว้าง “ดีมากเลยคะน้องดาว ต้องห้ามน้องแมง นะคะว่าให้ออกจากกลุ่มนั้นเลย ไม่งั้นน้องดาวเองนั่นแหละที่ต้องเสียใจ เพราะตอนคลอดได้ลูกชายแต่โตมาจะกลายเป็นลูกสาวแทน”

“เอาจริง ๆ นะคะ แมงเขาจะเป็นอะไร ผู้ชาย เกย์ ตู๊ด แต่่วยากเป็นอะไรก็เป็นไปเถอะ ‘แม่อย่างดาว’ ไม่เดือดร้อนหรอกคะ ขอแค่อย่าสร้างความเดือดร้อนให้สังคมก็พอ”

“ตายแล้ว น้องดาวไปเอาความคิดนี้มาจากไหนคะ เป็นผู้ชายก็ต้องคู่กับผู้หญิงสิคะ”

“พี่ชอบทานข้าวกับอะไรคะ”

“ก็ชอบทานต้มจืดคะ คุณน้องถามทำไมคะ”

“แล้วแฟนพี่ ลูกพี่ ชอบทานอะไรคะ”

“แฟนพี่ชอบผัดกะเพรา ส่วนลูกชายชอบพะแนง”

“แต่ละคนก็ชอบทานไม่เหมือนกันลูกพี่ไหมคะ เพราะต่างคนต่างมีความชอบ มีรสนิยมที่แตกต่างกัน เรื่องความชอบในเรื่องอื่น ๆ ก็เหมือนกัน ผู้ชายบางคนชอบผู้หญิง ผู้ชายบางคนชอบผู้ชาย สุดท้ายใครจะชอบแบบไหนก็ไม่มีใครผิดหรอกคะ เพราะรสนิยมของคนมัน

ต่างกัน แล้วเรื่องพวกนี้มันก็บังคับความรู้สึกของกันไม่ได้ อย่าถามกันเลยนะคะว่าทำไมถึงเป็นเกย์ เป็นตุ๊ด เป็นทอม ถ้าคุณตอบไม่ได้ว่าคุณเกิดมาเพื่อสละแ่นเรื่องชาวบ้านไปเพื่อประโยชน์อะไร คนที่คุณมองว่าเขาผิดปกติเหล่านั้นก็น่าจะตอบสิ่งที่คุณสงสัยไม่ได้เหมือนกัน”

แมงมุมมองหน้ามารดาอมยิ้มน้อยๆ

“เอาจริง ๆ ดาวว่าคนที่เกย์ เป็นตุ๊ด เป็นกะเทย ถ้าเขาเลือกได้ เขาก็อยากใช้ชีวิตเหมือนคนส่วนใหญ่ที่มีมาก่อนใช้กัน ดาวไม่ใช่คำว่าพวกเขาอยากใช้ชีวิตปกตินะคะ เพราะการเป็นเกย์ เป็นตุ๊ด เป็นกะเทย เป็นทอม ไม่ใช่ความผิดปกติ แต่เพราะเขาไม่เหมือนคนส่วนใหญ่ของสังคมที่มีมาก่อน จึงถูกตัดสินว่าผิดปกติด้วยลมปากของคนส่วนใหญ่ที่มีมาก่อนและมากกว่า”

“แต่อะไรที่มันแตกต่างจากคนส่วนใหญ่จะ让他ไม่พูดถึงมันก็ยากนะคะ”

“ไม่ยากหรอกคะ เรื่องนี้ง่ายๆ ด้วยการ ไม่ส.ใส่เกือก เรื่องของชาวบ้านเท่านั้นก็พอ ทุกคนก็จะอยู่กันอย่างสงบสุข ขอตัวนะคะ พอดีดาวรีบค่ะ” ดวงดาวคลี่ยิ้ม

“ส.ใส่เกือก เอาส.ไปใส่ด้วยสระ เอือ สะกดด้วย ก อ่านว่า เสือก ตาย! นี่หลอกดำฉันว่าเสือกเหรอยะ คนอุตส่าห์เป็นห่วงมาเตือนไม่ก็คำเอง เตียวเถอะเตือนไม่ฟังระวังจะได้นั่งมองลูกชายเดินจ้ำบะนะยะ” ป้าข้างบ้านพิมพ์เสียงเบา ก่อนจะเดินเหวี่ยงๆ เข้าบ้านตัวเองไป

สิ่งที่แมงมุมต้องได้โทษก็คือการขับรถพาคุณแม่ไปที่สนามบินเพื่อรับใครก็ไม่รู้ ท่านไม่ยอมบอก เขาเองก็แอบเซ็ง

หน่อยๆ เพราะตั้งใจว่าจะนอนพักผ่อน จึงไม่ได้สนใจถาม แถมมาถึงสนามบินก็ต้องนั่งรออีกเกือบครึ่งชั่วโมง จนป่านนี้คนที่คุณแม่ตั้งใจมารับก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา

“แม่ ตกลงเครื่องบินของคนที่คุณแม่มารับเนี่ย ติดไฟแดง น้ามันหมด หรือหลงทางหรือเปล่า ทำไมยังไม่เห็นโผล่มาซะที นี่มันครึ่งชั่วโมงแล้วนะ”

“ตบปากตัวเองเดี๋ยวนี้เลยแมงมุม ปากเสียนะเรา เครื่องมันอาจจะดีเลย์ก็ได้”

แมงมุมทำหน้ามึนเมื่อโดนแม่ดู แต่ก็แอบแย้งท่านในใจว่ามันก็เป็นแค่ข้อสันนิษฐานที่อาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ ก็เล่นสามสิบนาทีเข้าไปแล้ว ยังไม่เห็นโผล่มา จะดีเลย์อะไรนักหนาละ

“โน่นไง มาแล้ว” แม่ลุกขึ้นโบกไม้โบกมือด้วยท่าทางตื่นเต้น ยิ้มหน้าบานเท่าจานดาวเทียม ประหนึ่งประกวดมิสแกรนด์ ดวงดาวตัวแทนจากจังหวัดชลบุรี! (เสียงสูงเท่าหอไอเฟล) “ซันเดย์ทางนี้ลูก”

แมงมุมหันตามมารดา พลันสายตาก็เหมือนถูกสะกดจากคนตัวสูงใหญ่ที่กำลังลากกระเป๋าดตรงเข้ามา ที่เขารู้เพราะไอ้ผู้ชายหน้าไทยกึ่งฝรั่งที่ชาวบ้านเรียกกันว่าลูกครึ่ง ทั้งหุ่น ทั้งรูปร่างหน้าตา คือสะกดทุกสายตาจริง ๆ สาว ๆ ที่เดินผ่านต่างหันมองกันเป็นทิวแถว อารมณ์เหมือนดาราเกาหลีมาเยือนไทยนั่นแหละ

“สวัสดีครับคุณน้า” คำทักทายภาษาไทยที่ไม่ค่อยชัดนักดังขึ้น

“สวัสดีจ๊ะ เดินทางเหนื่อยไหมลูก”

“ไม่เหนื่อยครับ”

“แมงมุม นี่พี่ซันเดย์ลูกชายเพื่อนแม่ ไหวพี่เขาสี”

“คนบ้าอะไรชื่อซันเดย์วะ แบ้วเกินหน้าเกินตา ใครเป็นคนตั้ง ไม่เผื่ออนาคตลูกเลย”

แมงมุมพึมพำเบาๆ แต่ก็อึ้งนิดๆ กับคนตรงหน้า อายุมากกว่าเขานั้นหรือ ถึงให้เขาไหวด้วย ดูหน้าแล้วทำไมดูไม่ใช่พี่เลย แม้จะรูปร่างสูงใหญ่กว่าน่าจะประมาณร้อยกิโลบคงจะได้ แต่สภาพหนังหน้าก็ดูไม่ได้ห่างจากเขาจริง ๆ

“ต้องไหวด้วยเหรอแม่ ผมว่าเป็นพี่แค่ปีสองปีไม่ต้องไหวก็ได้มั้งครับ”

“เหรอ ชันเดย์อายุยี่สิบเก้าปีนี้”

“ยี่สิบเก้าปี!” แมงมุมตาโตเท่าอณูทะเลสนุขสองลูกรวมกัน นี่เขาหน้าเด็ก หรือภูหน้าแก่วะ!

“ยัง ยังไม่รีบไหวพี่เขาอีก”

“อ้อ สวัสดีครับ” แมงมุมยกมือไหว้ด้วยท่าทางเอ้อๆ

“ชันเดย์นี่แมงมุมลูกชายน้ำจ๊ะ”

ชันเดย์มองคนตรงหน้าอึ้งมึน ท่าทางทะเล้นๆ กวนๆ มันเป็นแรงดึงดูดให้เขาสังเกตทุกอากัปภิกิริยาของแมงมุมตั้งแต่ที่ดวงดาวแนะนำแล้ว เป็นเด็กผู้ชายที่ไม่ได้ตัวใหญ่มาก แต่หุ่นดีใช้ได้ ผิวขาวมาก จนเกือบจะเท่าลูกครึ่งอย่างเขาด้วยซ้ำ ที่สำคัญดวงตาที่ดูร้นเป็นพิเศษมันก็เป็นสิ่งที่น่าค้นหา

ทำไมหัวใจต้องเต้นแรง

“สวัสดีครับ”

น้ำเสียงที่ไม่ชัดเจนมากนักเอื้อนเอ่ยออกไป พลางยื่นมือไปทักทายแบบธรรมเนียมฝรั่ง หากแมงมุมยืนนิ่งจ้องมองมือที่เขายื่นออกมา สักพักก็ขยับมือไปจับแต่ไม่ใช่การจับทักทาย กลับพลิกมือของชันเดย์ให้หงายขึ้น

“จะให้ผมดูวงให้เหรอ ได้เลย ลายมือแบบนี้บ่งบอกว่าให้ระวังตัวหน่อยมีคนเขม่นอยู่ เพราะปล่อยให้คนอื่นลำบากนั่งรอนาน

ไปหน่อย ดีไม่ดีอาจถูกตีหัวแตกด้วย ต้องระวังตัว”

“แม้ว่าไม่ใช่หрокแมงมุม มือชั้นเดียวเขามีเส้นค้ำอยู่ เส้นนี้ใจหมายถึงว่าต่อไปให้มีคนคิดร้ายต่อเขา ก็จะมีนารีขี่ม้าโพนี่มาช่วย แล้วสังหารหมู่มารที่คิดจะมาทำร้ายชั้นเดีย”

แมงมุมหันมองหน้ามารดา รอยยิ้มของท่านทำให้เขาถึงกับกลืนน้ำลายลงคออย่างเสียวได้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านารีขี่ม้าโพนี่นั้นเป็นใคร

แล้วนารีประเทศไหนเขาขี่ม้าโพนี่ เขามีแต่ขี่ม้าขาว!

“ผมก็ดูดวงเป็นเหมือนกันนะครับ”

ชั้นเดียที่นั่งฟังแมกับลูกมาสักพักเอ๋อขึ้นบ้าง พลันพลิกมือกลายเป็นฝ่ายจับมือแมงมุมเอาไว้ แถมยังจับแน่นมากด้วย ไม่ได้หวั่นสายตาๆ ของเจ้าตัวที่ตัวดมมอเลยแม้แต่หน่อย

“มีอนุ่ม ๆ แบบนี้ บ่งบอกว่ากำลังเจอเนื้อคู่ที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกล แถมยังไม่ใช่คนไทยแท้ ๆ ด้วย”

แมงมุมหรีตาแคบมองหมอดูหมอเดา สายตาและรอยยิ้มมุปากนั้นมันทำให้เขารู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก รีบชักมือกลับมาทันที

“พี่ม่วหรือเปล่า เป็นฝรั่งเขามีดูหมอด้วยรึเง”

“มีสิ แล้วแม่พี่ก็เป็นคนไทยด้วย ท่านก็ชอบดูเรื่องพวกนี้ อยู่แล้ว”

เป็นอีกครั้งที่แมงมุมทำหน้ามู๋ ยืนนิ่ง ๆ ก็ดูดีจริง ๆ นะ แต่พอเริ่มพูดภาษาไทยก็ไม่ชัดนัก แล้วก็รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ดวงตาเป็นประกายแปลก ๆ มันก็ทำให้เขารู้สึกเริ่มไม่ชอบขึ้นหน้าอิตาลูกครึ่งนี้ขึ้นมาตงิด ๆ

“แม้ว่าเดี๋ยวค่อยคุยกันดีกว่า ตอนนีกลับบ้านก่อน พี่เขาเพิ่ง

มาถึงคงเหนื่อย แหมงมุ่มช่วยพี่เขาถือกระเป๋าหน่อยสิลูก”

“ช่วยไม่ได้หรอกแม่ มือไม่ว่าง”

“มันจะไม่ว่างได้ไง ไม่เห็นถืออะไรเลย”

แหมงมุ่มแบมือทั้งสองข้างออกไปต่อหน้ามารดา “มือไม่ว่างครับ กำมืออยู่” มือที่เคยแบตอนนี้เปลี่ยนเป็นกำมือรวดเร็ว คนเป็นแม่กัดฟันเตรียมสังคายนาลูกชาย

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณน้า เดี่ยวผมถือเองดีกว่า กระเป๋าผมมันหนัก เดี่ยวมือบอบบางของน้องจะมีรอย”

แหมงมุ่มแบปาก ใครเป็นน้องคุณกันหว่า เท่าที่จำได้เขาคืออสุจิตัวเดียวที่แข็งแกร่งที่สุด จากบรรดาหลายล้านตัวที่รอดชีวิตมาได้ ไม่มีตัวอื่นตามมาได้แน่ๆ หรือถ้ามีแล้วรู้ว่าตัวนั้นคืออิตาลูกครึ่ง คนนี้ เขาจะกัดทางให้ขาดจมน้ำคร่ำตายตั้งแต่วัยยังไม่ถึงรังไข่

ทั้งสามคนเดินมาถึงรถ ดวงดาวเปลี่ยนไปนั่งด้านหลัง แล้วให้ชั้นเคยมานั่งข้างคนขับแทน เพราะเห็นว่าตัวสูงนั่งข้างหลังอาจจะไม่สบายเท่าที่ควร

“ให้พี่ขับให้ไหมล่ะ”

“พูดเหมือนรู้ทางนะ”

ชั้นเคยหันมองคนขับ “ก็ให้แหมงมุ่มนำทางให้ไง”

แหมงมุ่มชะงักเผลอมองหน้าจึงทำให้ทั้งคู่สวนตากันโดยบังเอิญ จู่ๆ หัวใจแหมงมุ่มมันก็เหมือนทำงานหนักขึ้นมาเสียดื้อๆ กว่าจจะรู้ตัวก็ตอนได้ยินเสียงแม่ของเขาทำของหล่นนั่นแหละ

“ผมซื้อแหมงมุ่ม ไม่ใช่แหมงมุ่ม เรียกให้ถูกต้องด้วย”

ชั้นเคยยิ้มบาง “แหมงมุ่ม ชื่อแปลกนะ เป็นชื่อสัตว์”

อ้าว แหมงมุ่มหันขวับ ตกลงเขาหลอกด่าอยู่ใหม่นั่น “แต่ตอนนี้เป็นชื่อคน”

“ครับ พี่ก็ไม่ได้ว่าอะไร” ชันเดย์อมยิ้ม “แล้วชื่อพี่...ชันเดย์
แม่พี่เป็นคนตั้งให้นะครับ เพราะเกิดวันอาทิตย์”

แมงมุมหน้าเหวอนิด ๆ ไม่คิดว่าเขาจะได้ยืนที่พืชมพาดอนอยู่
สนามบินด้วย “พี่ได้ยืนด้วยเหรอ”

“สำหรับแมงมุม พี่ใส่ใจทุกรายละเอียดครับ”

แมงมุมรู้สึกแปลก ๆ กัดฟันเบา ๆ แล้วหันไปหา มารดา ที่ตอนนี้
กำลังใส่หูฟังไล่ฟีด ซึ่งคนดูก็คงไม่เกินสองคนคือแม่บ้านและเพื่อน
สนิท ไม่ได้สนใจลูกชายกับลูกชายเพื่อนที่กำลังจะขำหัวกันอยู่
รวมร้อ

“สวัสดิ์ค่ะเพื่อน ๆ ชาวไซเชิล ตอนนี้มารับลูกเพื่อนนะคะ
เพิ่งบินตรงมาจากอเมริกาเลย ขอบอกว่าหล่อมาก”

แมงมุมแทบเอาเท้าก่ายหน้าผาก มีแม่ทันสมัยก็แบบเนี่ย “แม่
จะให้ผมไปส่งพี่เขาที่ไหน”

ยัง ยังไม่สนใจลูกอีก!

“แม่ ได้ยินผมไหมเนี่ย จะให้ผมไปส่งพี่เขาที่ไหน สนใจแต่
ไล่ฟีดอยู่นั่นแหละ เป็นอัม พัชรภามั้ง คนติดตามเป็นล้าน
ยอมใจ”

ดวงดาวหันมาค้อนลูกชายเบา ๆ “ไปบ้านเราสิแมง พี่ชันเดย์
จะมาอยู่ที่บ้านเรา”

“อยู่บ้านเรา!” แมงมุมอุทาน ทำไมแม่เขาไม่เคยบอกเรื่องนี้
ให้รู้มาก่อน “แล้วจะมาอยู่กี่วันครับ”

“ขับไปก่อน เดี๋ยวถึงบ้านค่อยถามสิแมง รบกวนสมาธิแม่
ไล่ฟีด เออ ลูกคนนี่ไม่เข้าใจแม่เลย ขอโทษด้วยนะคะแฟนคลับ
ลูกชายไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าไรหรอก เกิดมาไม่ค่อยฉลาดได้แม่”

กรรม!

“ไปบ้านของเรานะครับ”

แมงมุมหันขวับมองหนุ่มลูกครึ่ง พุดมาได้เต็มปากว่าไปบ้านของเรา “บ้านของผมกับแม่ พี่แค่คนอาศัยชั่วคราวเหอะ”

ชั้นเดียฯชะโงกหน้าเข้าใกล้แมงมุมอีกนิด มุมปากยิ้มเจ้าเล่ห์ “แล้วชั่วคราวเท่าไร ค้างคืนเท่าไรครับ”

แมงมุมกัดฟันกรอด โมโหคนตรงหน้าแทบอยากต่อย เป็นบ้าอะไรมาถามผมแบบนี้ “พี่ถามบ้าอะไรเนีย ผมไม่ได้ขายตัวนะ” เหล่ตามองแม่ เออสิ นั่งยิ้มหน้าบานเท่าจานดาวเทียม คุ้ยไล่พิสดอย่างไม่สนใจเลยว่าลูกตัวเองกำลังถูกคนดูถูกศักดิ์ศรี

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าครับ ที่พี่ถามเมื่อกี้คือค่าเช่าบ้าน ค้างคืนเท่าไร ชั่วคราวเท่าไร หรือพี่ใช้คำพูดผิดเหอ พี่จะถามค่าเช่า คนไทยต้องพูดกันยังงี้”

แมงมุมหน้าเสียลงนิดหน่อย เมื่อสิ่งที่ตนเข้าใจกับความหมายของอีกคนมันคนละอย่าง แต่ก็ยังไม่มั่นใจหรอกว่าชั้นเดียฯหมายถึงอย่างนั้นจริง ๆ หรือเปล่า เพราะรอยยิ้มและสีหน้าเมื่อกี้มันส่อไปเรื่องอย่างว่ามากกว่า

“เดือนละล้าน จ่ายได้ปะล่ะ”

“ค่าบ้านหรือค่าตัว”

เป็นอีกครั้งที่แมงมุมหันขวับ เจอรอยยิ้มบาง ๆ บนใบหน้า ลูกครึ่งนั้นอีกแล้ว นับ หนึ่ง สอง สาม ในใจ กลัводไม่ไหวจะได้ต่อยปากคนกวนอวัยวะเบื้องล่าง

“ถ้าค่าบ้านไม่สู้ แต่ถ้าค่าตัว พี่สู้”

แมงมุมกัดฟันแรงเข้าไปอีก อยากชกหน้าสักครั้งแต่ก็ไม่กล้าทำ ด้วยเกรงใจมารดา ไหนจะขนาดตัวที่สูงใหญ่กว่า หากวางแผนไม่ดีอาจจะเปลืองพล้ำได้ จึงต้องระงับความโกรธ แล้วหันไปขับรถ

มุ่งตรงกลับบ้าน ไม่ได้สนใจมองอีกฝ่ายที่อมยิ้มตลอดการเดินทาง

ตอนที่ 02

“บ้านสวยน่าอยู่จังเลยครับ”

ชั้นเคยชมจากใจไซ้เสแสร้งแก้งยอเมื่อมาถึง แม้บ้านหลังไม่ใหญ่นัก หากเทียบกับบ้านของเขาที่อเมริกา แต่ก็ถูกจัดพื้นที่ใช้สอยได้ลงตัว สวยงาม และดูอบอุ่น

“สวนนี้ก็โอเคเลยเจ้าแมงเขาเลยชั้นเคย เติมนั่นเติมนี่ทุกวัน หัวคิดสร้างสรรค์ แต่รบกวนสตาจึ้นในกระเป๋แม่ตลอด”

ชั้นเคยหันมองลูกชายเจ้าของบ้าน “ชอบจัดสวนหรือครับ พี่ก็ชอบเหมือนกัน เดี่ยวถ้าวันหลังแมงมีโอเคอะไรใหม่ๆ บอกพี่ได้นะ เดี่ยวพี่ช่วยจัด”

“ไม่แล้วละครับ แค่นี้สวยแล้ว” แมงมุกยกไหล่ ก่อนเดินเข้าไปข้างในบ้าน

ชั้นเคยถูกเชิญไปที่ไซ้ฟาห้องรับแขก อดีแม่บ้านยกน้ำมาเสิร์ฟ แล้วก็ยื่นรอย่านายสั่งการให้เอากระเป๋าขึ้นไปที่เก็บบนห้อง

“ชั้นเดย์จะมาอยู่ที่บ้านของเรา ช่วยเหลือดูแลพี่เขาด้วยนะ
แมงมูม โดยเฉพาะเรื่องภาษาไทย ถ้าว่างๆ ก็ช่วยสอนพี่เขาด้วย”

“ต้องช่วยอะไรอีกล่ะครับ ก็เห็นพูดไทยได้อยู่” แม้จะพูดไม่
ค่อยชัดมากก็เถอะ

“พูดไทยได้ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด บางคำบางประโยคที่มันเป็น
คำไทยแท้ๆ ชั้นเดย์อาจยังไม่รู้ ถ้าพี่เขาถามก็ช่วยแนะนำเขาด้วย”

แมงมูมได้แต่แอบแย้งแม้นใจว่า แน่ใจหรือว่าไม่รู้คำไทย
แท้ๆ บางคำ ขนาดคำว่าชั่วคราวกับค้างคืนราคาเท่าไรรู้ก็ยังไม่รู้เลย

“ชั้นเดย์ น่าจัดห้องไว้แล้วนะจ๊ะ ห้องข้างห้องแมงมูมนั้นแหละ
เดี๋ยวให้แมงพาขึ้นไป”

“ทำไมต้องให้ผมพาขึ้นไปด้วยล่ะแม่ ให้พี่อรพาขึ้นไปก็ได้”

“เดี๋ยวอรก็ต้องทำอาหารแล้ว เรานั้นแหละพาขึ้นไปหน่อย
แค่นี้ไม่ได้หรือไง ลืมไปหรือเปล่าว่ายังมีคิตติดตัวอยู่นะ”

แมงมูมแบ่ปากแต่ก็แย้งอะไรไม่ได้ เพราะมีชนกติดหลังอยู่
จริงๆ “เชิญครับพี่ชั้นคอนัวร์”

“พี่เขาชื่อชั้นเดย์ ชั้นคอนัวร์บ้านแกสิ เปลี่ยนชื่อพี่เขาเป็น
นกแก้วเฉย ลูกคนนี่”

“คนเรามันก็พูดผิดได้นี้ครับ ขนาดพี่เขายังเรียกผมว่าแมงมูม
เลย ทั้งๆ ที่ผมชื่อแมงมูม ไปครับพี่อาทิตย์”

“พี่เขาชื่อชั้นเดย์ แมงมูม”

“ชั้นเดย์ก็วันอาทิตย์ไม่ใช่หรือครับ ผมเป็นคนไทยชอบใช้
ภาษาไทย เรียกอาทิตย์ผิดตรงไหน”

“เดี๋ยวเหอะ ฉันจะเปลี่ยนชื่อให้เป็นแมงจีซอน ตระกูลแมง
เหมือนกัน”

“โห! แมงจีซอน ชื่อโคตรเกาหลิละแม่ ผมชอบ แมงจีซอน

ลูกแม่วงดาว...อุกกาบาต”

แมงมุมหัวเราะว่า เกียงแม่เสร็จก็รีบเดินขึ้นชั้นบนทันที ก่อน
จะโดนสังคายนาคครั้งที่สาม ชันเดย์คิดว่ากระเป๋าล้วนแล้วเดินตาม
หนุ่มน้อยขึ้นไปชั้นบน ในขณะที่คุณนายดวงดาวตะโกนไล่หลัง

“ลูกแม่วงดาว อุกกาบาต อ้าว ไอ้คุณแมง! ด่าฉันว่าเป็น
อุกกาบาตเหวอ เดี่ยวเหอะจะโดนแม่กระโดดถีบสองขา ชักเอาใหญ่
แล้วนะเดี๋ยวนี้ ตอนท้องแก่แม่ครัวเขาเฟลผัดกะเพราลึงให้ฉันกิน
หรือเปล่าเนี่ย ทำไมลูกออกมาจนอวัยวะเบื้องล่างจิ้งนะ”

“นี่ห้องพี่”

ชันเดย์มองห้องที่แมงมุมชี้ให้ดู แล้วเหลือบมองห้องข้าง ๆ
“ส่วนห้องนี้ห้องแมงใช้ไหมครับ”

แล้วจะมายุ่งทำไมล่ะ “ใช่ กราบเรียนเชิญพี่เข้าไปดูห้อง
ของพี่ครับ”

ชันเดย์ยิ้มกว้าง น้ำเสียงเมื่อครูแม่ไม่ใช่คนไทยเต็มร้อย แต่
เขาก็รับรู้ว่ามันคือการประชดประชันอย่างแน่อนน หากก็ไม่ได้พูด
อะไรตามแมงมุมเข้าไปในห้อง กวาดสายตามองรอบ ๆ บริเวณ
ภายในห้อง ข้าวของถูกจัดเป็นระบบระเบียบ แม้จะมีข้าวของไม่
มากนัก เพราะปกติห้องนี้เป็นห้องที่ใช้รับแขก ไม่ค่อยได้เปิดใช้สัก
เท่าไร

“พี่จะมาอยู่ที่นี่กี่วันเหวอ”

ชันเดย์ที่เพิ่งเปิดประตูระเบียงออกไปสำรวจ หันกลับมาหา
คนโยนคำถาม “ไม่มีกำหนดครับ”

“โห! มาอยู่บ้านคนอื่นแบบไม่มีกำหนด โคตรเจ๋งวะ”

“กำลังประชดพี่เหวอ” ชันเดย์เดินมาหยุดต่อหน้าแมงมุม

“ที่จริงตอนแรกพี่ตั้งใจจะซื้อคอนโดฯนั้นแหละ แต่พอคุณน้ำเสนอให้พี่มาพักอยู่ที่บ้าน แล้วรู้ว่าแมงก็อยู่ที่นี้พี่ก็เลยตกลง”

แมงมูมขมวดคิ้วสงสัย “เกี่ยวอะไรกับผม พูดยังกับว่าเคยรู้จักกันมาก่อน”

“เคยสิ จำไม่ได้เหรอเราเคยเจอกันแล้ว ตอนนั้นแมงน่าจะเจ็ดแปดขวบมั้ง พี่จำได้แม่นว่าเรานะร้องไห้แงแงขมขมพี่กิน พอพี่ไม่ให้กินพราดๆ ลงพื้น เลยถูกคุณน้ำจับล้างเนื้อล้างตัวที่กอกหน้าบ้าน เรารู้จักกันตั้งแต่ปิ๊กกะจูของแมงเล็กกว่านี้วักย่อยอีก”

“มั่วเถอะ ผมไม่เห็นจำได้”

“ไม่สำคัญหรอกว่าเราจะจำพี่ได้หรือเปล่า” ชันเดย์ยื่นหน้าเข้าใกล้ จนอีกฝ่ายผงะ “แค่รู้ว่าพี่จำแมงได้ก็พอ”

แมงมูมรีบขยับถอยห่าง ใบหน้าเล็กลักแปลกๆ “หมดหน้าที่ผมแล้ว ผมไปนะ”

“เดี๋ยวลี พี่ถามหน่อย นี่ก็ผ่านมาหลายปีแล้วปิ๊กกะจูมันโตขึ้นหรือเปล่า” ชันเดย์ยิ้มเจ้าเล่ห์ ตวัดตามองต่ำลงที่เป้าอย่างจงใจ

แมงมูมกัดฟันกรอด เกลียดคำพูด เกลียดรอยยิ้ม เกลียดสายตาของอิตาลูกครึ่งคนนี้เหลือเกิน นี่คือการกวนประสาทเขาอยู่ใช่ไหม มีความกวนอวัยวะเบี่ยงล่างตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน แล้วจากนี้ต้องอยู่ร่วมชายคา มันจะเกิดอะไรขึ้นล่ะคราวนี้

“โธ่โธ่ไม่รู้ แต่ฟาดปากพี่ได้ก็แล้วกัน” ไต่กลับเสริ้จก็สะบัดตูดเดินหนีทันที แต่ก็ได้ยินเสียงแว่วตามหลังมา

“พี่จะรอนะครับ”

ชันเดย์หัวเราะ พอใจที่ยั่วโมโหแมงมูมได้สำเร็จ เวลาที่ตอนคนเจ้าเล่ห์ให้จนมุม สีน้ามันตลกดีเหมือนกัน ยิ่งเห็นสีหน้าที่เหมือนโกรธมากแต่ทำอะไรไม่ได้มันก็ยิ่งชอบ

แมงมุมเป็นผู้ชายคนแรกที่เขาอยากແຕ່...

“พวกมึง เตรียมซื้อข้าวผัดกับโอเลี้ยงไปให้กูด้วยนะ แล้ว
สัปดาห์ต่อไปค่อยเป็นข้าวมันไก่ ข้าวกะเพรา ไก่เคเอฟซี พิซซ่า อย่า
เอาซ้ำกัน”

“เดี๋ยว ๆ แมง มึงพูดอะไรของมึงเนี่ย มึงจะไปไหน”

“นั่นสิ โท.มาปั๊บก็ไวยวายปั๊บ”

ทั้งป็นดิน น้ำเงี้ยว และป๊อกแก้งเป็นไก่ตาแตก เมื่อจู่ ๆ ถูก
ประชุมสาย แล้วแมงมุมก็ไวยวายขึ้นโดยไม่มีการอารมณ์บทพูดเรื่อง
ก่อนว่ามันเกิดอะไรขึ้น

“กูกำลังจะติดคุก ซ้อหาฆ่าคนตาย”

“ใจเย็นก่อนมึง ใครมาเหยียบหางอีกคราวนี้”

“จะใครชะอีกล่ะ ก็ลูกชายเพื่อนแม่กูนี่สิ ย้ายมาอยู่ที่บ้าน
แต่กวณดินกูตั้งแต่วันแรกเลย”

“เอาดี ๆ มึงกวณดินเขา หรือเขากวณดินมึง” ป็นดินถามอย่าง
ไม่ค่อยเชื่อนัก เพราะทุกคนต่างรู้นิสัย ไม่นิ เรียกว่าสันดานของ
เพื่อนสนิท

“มันกวณดินกูจริง ๆ คราวนี้กูสาบาน”

“แล้วลูกชายเพื่อนคุณน้านี้หล่อปะ”

แมงมุมกำลังจะตอบแต่ก็ต้องชะงัก เมื่อมีเสียงใครสักคนจาก
ปลายสายตะโกนแทรกเข้ามา

“แล้วทำไมต้องถามว่าหล่อไม่หล่อด้วย”

“ผมก็แค่อยากรู้เฉย ๆ ครับอ๊นท์”

“หล่อไม่หล่อก็ไม่ต้องไปสนใจถามหรอก มีสามีแล้วหมดสิทธิ์”

ทั้งแมงมุม น้ำเงี้ยว และป๊อกแก้วหัวร่อต่อกระซิก หลังจากนี้

ฟังเสียงอันณพวยแพนขึ้น ตั้งแต่เปิดตัวว่าคบกันนี้ อันณพวง
ป็นดินไม่ต่างจากจางหวงไข่เลยจริง ๆ

“กว่าผัวมึงอาการหนักแล้วละ”

“มีผัวแล้วอดแรดมึง”

“พวกมึงนี่ะ พุดอะไรให้เกียรติกล้ำกุดด้วย วกลงไปเรื่อง
ของมึงเลยแมงมุม สรุปว่าเขาจนมึงยังงี้”

“ก็จนประสาททูลหลายอย่าง ล่ำสุดบอกว่ามันกับกูเคยเจอ
กันมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน บอกว่าเคยเห็นกูแก่ผ้าอาบน้ำมาแล้ว
แล้วมันก็ถามกูว่าปึกกะจุโตขึ้นหรือเปล่า”

“มึงก็ตอบมันไปสิ โตขึ้นใหญ่กว่าหนอนผีเสื้อนิดหน่อย”

“ไอ้เก่า ไอ้ห้า อย่ามาดูลูกกูนะ กูใหญ่กว่ามึงอีกเยอะ”

“พวกใหญ่แต่ปาก แต่ของจริงเล็กอย่าเพ็งเถียงกัน กรุณาเล่า
ให้คนที่ใหญ่จริงฟังเร็ว ๆ เถอะ”

“โอ้ ไอ้น้ำ อย่ามาข่มกู กูใหญ่กว่า” แมงมุมไม่ยอม แย้งขึ้น

“พวกมึงสามคนหยุดเหอะ โรคจิตหรือเมาอวดว่าใครใหญ่
กว่าใคร แมงมุมเล่ามา คนที่ใหญ่ของจริงใหญ่ที่สุดรอฟังอยู่”

“มึงไม่ค่อยเท่าไรเลยนะไอ้ดิน มึงใหญ่ไปก็ไม่มีประโยชน์
หรอกเพราะมึงไม่ได้ใช้ ฮ่า ๆ ๆ”

“เดี๋ยวมึงไอ้แมง ตกลงมึงจะเล่าปะ กูรอฟังนานแล้วนะ
คนข้าง ๆ มองกูดาวจะถลนแล้วเนี่ย สรุปว่ามึงตอบเขาไปว่าไง”

“กูก็ตอบไปว่า โตไม่โตก็ฟาดปากพี่ได้ก็แล้วกัน”

“โห! กูว่าไม่ใช่เขาจนมึงแล้วละ มึงน่าจะจนกว่าเขาอีก ป่านนี้
เขาไม่ช็อกตายแล้วหรือ มึงว่าขนาดนี้”

“ช็อกอะไรละ ตะโกนตอบกูมาหน้าตาเฉย พี่จะรอนะครับ”

แล้วเสียงหัวเราะของบรรดาเพื่อนๆ ก็ดังขึ้น “ทำไมกูฟังแล้ว

มันแปลก ๆ ะ เอาจริง ๆ นะ ถ้าคนเพิ่งรู้จักกันแล้วมึงบอกว่าจะเอา ลูกนอนซาเขียวฟาดปากขนาดนั้น ถ้าเป็นกู กูโกรธมาก ต่อยปาก มึงด้วยเอา แต่ที่เขาไม่โกรธแถมตอบกลับมึงมาอีก เขาชอบมึง หรือเปล่าวะ”

“ชอบ” ไรวะ พี่เขาเป็นผู้ชาย”

“แต่ไต่ดินกับไอ้อัณณ์ก็ผู้ชายทั้งคู่ แมน ๆ ด้วย ใอันน้ำเงี้ยวกับ ไอ่ตันกล่าก็ผู้ชายทั้งคู่ ตอนนีพวกมันได้กันจนไม่รู้จะไต่ยังงี้แล้ว”

“ก็นั่นพวกมันไม่ใช่กู”

“ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ขนาดนอนยังกลายเป็นผีเสื้อ เสือกก็ยังกลายเป็นปูนตราเสือก มึงเคยบอกกูแบบนี้นะแมน แล้วตอนนี้กูก็เชื่อว่ามันเป็นเรื่องจริง เพราะกูกับอัณณ์ก็เป็นแฟนกันแล้ว ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นกูก็ปฏิเสธเหมือนมึงวันนี้แหละ”

“ก็มึงชอบไอ้อัณณ์อยู่แล้ว แต่กูไม่ใช่ไง แล้วก็ไม่มีทางเป็นไปได้ด้วย ต่อให้พี่เขาชอบกูจริง ๆ ก็อย่าหวังว่าจะได้เห็นร่องตูด กูเหอะ แค่นั้นละ ชอบคุณมากเพื่อนแสนดีอับริย์แห่งชาติที่ช่วยกัน สนับสนุนให้กูมีผิว เจริญพวงจริง ๆ เลยพวกมึง”

แมงมุมกดตัดสาย ก่อนจะนั่งหน้าหงิกหน้างอคอหักอยู่บนเตียง การใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่เคยสงบสุขคงไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ถ้าซันเคยผู้กว่นประสาทยังอยู่แบบนี้ จำต้องหาวิธีรับมือเอาไว้เสียแล้ว

แมงมุมจะไม่ยอมให้ผู้ใดมาลบไข่...เอ๊ย! ลูบคม เด็ดขาด!

อาหารมื้อค่ำของเรารวันนี้มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง บรรดา
เมนูบนโต๊ะอาหารจึงเพิ่มขึ้น และวันนี้ก็เยอะด้วย จึงถือเป็นลามปากของแมงมุมไปด้วย แถมทุกเมนูเป็นฝีมือของดวงดาว เรื่อง

รชชาติจึงถูกปากลูกชายมากที่สุด

“นี่ครับคุณน้ำ” ชันเดย์ตักกับข้าวใส่จานให้ดวงดาว ฝ่ายนั้น
เอื่อยขอบใจ ส่วนแมงมุมนั่งชมบุขมิบปาก คิดว่าอีกคนช่างประจบ
“ลองกินนี้สิแมง”

ตักให้แม่เสร็จ ชันเดย์ก็ไม่ลืมตักให้ลูกชาย “ขอบคุณครับ แต่
ไม่ต้องตักให้ผมก็ได้ ผมตักเองถึง”

“ไม่เป็นไรครับ พี่ชอบบริการให้คนที่พี่รัก”

ชันเดย์กระตุกยิ้ม แมงมุบริบกำหน้ากินข้าวไม่ได้ได้เถียงอะไร
กระทั่งดวงดาวเป็นคนถามเรื่องนั้นเรื่องนี้กับหนุ่มลูกครึ่ง ก่อนจะ
แยกย้ายกันขึ้นห้องพักผ่อน หลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นกัน
เสร็จแล้ว

หลังโทรคุยกับแม่เสร็จ ชันเดย์ก็เตรียมอาบน้ำ พอเข้าไป
ข้างในหยิบฝักบัวมาถือไว้ แต่ยังไม่ได้เปิดก็นั่งคิดอะไรบางอย่าง
ก่อนหันหลังเดินกลับออกมา สวมใส่เสื้อผ้า โดยที่ยังไม่ได้อาบน้ำ
เปิดประตูเดินลงมาที่ชั้นล่าง มุ่งตรงเข้าไปในครัวเป็นจังหวะเดียวกัน
กับแม่บ้านเดินออกมาพอดี

“คุณชันเดย์ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมอยากได้ค้อนกับตะปูนะคะครับ จะเอาไปตีกรอบรูป”

“จ้ะรอสักครู่นะคะ เดี่ยวพี่หาให้”

“ขอบคุณครับ”

ชันเดย์ยืนรออยู่ไม่นาน อดีก็นำสิ่งที่อยากได้มาให้ เขาเอื่อย
ขอบคุณก่อนรีบเดินกลับขึ้นห้อง ถือค้อนกับตะปูเข้าห้องน้ำไป

มือข้างหนึ่งกดสายฝักบัวซึ่งเป็นแบบใยแก้วติดฝาผนัง แล้ว
หยิบตะปูกดลงไปแทน ใช้ค้อนตีเจาะสายฝักบัว หนึ่งรู สองรู สามรู
แล้วลองเปิดน้ำดู เมื่อเห็นน้ำรั่วจากสายจนพอใจจึงหยุดการกระทำ

ยื่นมองผลงานด้วยความภาคภูมิใจ

ถ้าเขาสนใจใคร บุกน้ำลุยไฟก็จะทำ

เมื่อทำงานเสร็จแล้วก็กลับออกมาวางค้อนกับตะปูไว้บนโต๊ะ
ถอดเสื้อและกางเกงออก พันผ้าเช็ดตัวผืนเดียวแล้วเดินออกจาก
ห้องไปยังห้องข้างๆ

ก๊อก! ก๊อก!

แมงมุมเปิดประตูออกมาผงะเล็กน้อย เมื่อเห็นชั้นเดียวยืนอยู่
ด้านหน้า แมมยังอยู่ในสภาพที่ไม่ควรเดินออกจากห้องส่วนตัว
เสียด้วย เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเขาเปลือยกายท่อนบน ยอมรับว่า
ทุกอย่างดูแน่นและเฟิร์มมากจริง ๆ บ่งบอกว่าเขาดูแลรูปร่างได้อย่าง
ดีเยี่ยม

“มีอะไรพี่”

“ขอพี่อาบน้ำหน่อยสิแมง”

“ห้องพี่ก็มีห้องน้ำนี่ครับ”

“มีแต่มันใช้ไม่ได้ครับ สายฝักบัวมันรั่ว”

แมงมุมขมวดคิ้ว อยู่ดี ๆ สายฝักบัวจะรั่วได้ยังไง ในเมื่อห้องน้ำ
ทุกห้องในบ้านสร้างพร้อมกัน ที่ห้องของเขาก็ยังปกติดีอยู่ ที่สำคัญ
ที่ห้องของชั้นเดียนี้เป็นห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งานด้วย

“ไม่เชื่อกี่เหรอก จะไปดูก็ได้เนะ”

ลิปปากว่า ไม่เท่าตาเห็น คนอย่างแมงมุมไม่ยอมให้ใครมา
หลอกได้ง่าย ๆ หรือก รับผิดชอบต่อสิ่งที่ไปพิสูจน์ว่ามันใช้ไม่ได้จริงไหม
พอเห็นหลักฐานก็ทำเอาลูกชายเจ้าของบ้านแปลกใจนิด ๆ

“มันรั่วได้ไง” ที่สำคัญรูรั่วมันขนาดเท่า ๆ กันและหลายรูด้วย
คล้ายคนตั้งใจเจาะมากกว่า ถ้าจะให้รั่วเอง ขาดเอง มันก็ไม่ค่อยนัก
หรือก

“เชื่อหรือยังว่ามันใช้ไม่ได้”

แมงมุมหันมองหน้าเจ้าของห้อง “วันนี้ไปอาบน้ำก่อนก็ได้ เดี่ยวพรุ่งนี้ผมให้ช่างมาเปลี่ยนให้”

หนุ่มลูกครึ่งยิ้มกว้าง “ขอบคุณครับ”

แมงมุมกับซันเดย์เดินตามกันออกมามุ่งหน้าไปยังห้องข้างๆ เป็นครั้งแรกที่หนุ่มลูกครึ่งได้เข้ามาในห้องของลูกชายเจ้าของบ้าน ก็ทำเอาอึ้งนิดๆ เพราะช่างในห้องนั้นหาความเป็นระเบียบไม่ได้ ข้าวของวางระเกะระกะ ทั้งหนังสือ ทั้งแผ่นเกม ทั้งเสื้อ ทั้งกางเกง

“ห้องมันอาจจะรกๆ นิดหน่อยนะพี่ ยังไม่ได้เก็บ”

“นิดหน่อย?” ซันเดย์ขมวดคิ้ว ถ้าขนาดนี้เรียกว่านิดหน่อยแล้วถ้ามากกว่านี้จะนอนตรงไหนล่ะ

“ก็นิดหน่อยไง ห้องผู้ชายก็แบบนี้หมดแหละ”

“ไม่นะ ห้องพี่ไม่ได้รกแบบนี้ แล้วห้องผู้ชายก็ไม่จำเป็นต้องรกเสมอไป ยกเว้นผู้ชายสกปรก”

แมงมุมกัดฟันกรอด เป็นบ้าอะไรเนี่ย อนุญาตให้มาอาบน้ำแล้ว มาวิพากษ์วิจารณ์ว่าห้องของเขาสกปรกเฉยเลย ไ่กลับห้องตัวเองเลยดีไหม

“พี่จะอาบน้ำไหมครับ หรือจะยินวิพากษ์วิจารณ์ห้องคนอื่นแบบนี้”

“ขอโทษครับ แต่ที่พี่พูดเพราะพี่เป็นห่วงสุขภาพของแมง”

ซันเดย์บอกก่อนเดินเข้าห้องน้ำไป ปล่อยให้แมงมุมนินหงุดหงิดอยู่เพียงลำพัง

ซันเดย์เข้ามาในห้องน้ำก็ถอดผ้าเช็ดตัวที่พันตัวอยู่ ร่างทั้งร่างเปลือยเปล่าอาบน้ำอย่างสบายใจ กระทั่งหยิบสบู่เหลวขึ้นมากำลังจะเทใส่มือเพื่อใช้ถูตัว กลับหยุดชะงัก ใบหน้าหล่อกระตุกยิ้ม ก่อน

จะบิบบู่เหลวแรงๆ แต่ไม่ได้บิบบใส่มือหากบิบลงชักโครกแทน

เขาวางขวดบู่เหลวที่ตอนนี้อยู่เพียงขวดเปล่าลงที่เดิม หยิบผ้าเช็ดตัวมาพันรอบเอวอีกครั้งหลวมๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำไปหาแมงมุม

“แมง มีสบู่ไหมครับ”

แมงมุมละสายตาจากหน้าจอโน้ตบุ๊ก มองคนเปลือยที่นอนบนที่นอนนี้มีหยดน้ำพร่างพรमร่างกาย ยิ่งทำให้เขาดูเซ็กซี่แบบแมนๆ มากขึ้น

“ก็สบู่เหลววางอยู่บนชั้นไงพี่”

“ไม่มีนะ มันหมดแล้ว”

“หมดเหรออ” คิ้วเรียวขมวดคิดทบทวนว่าหมดจริงหรือเปล่า เขาก็เพิ่งอาบน้ำไปช่วงเย็น จำได้ว่ามันเหลืออยู่เกือบครึ่งขวดเลยนะ จะหมดได้ไง “พี่มั่วหรือเปล่า มันเหลือตั้งครึ่งขวดเลย”

“ไม่มีนะ ไม่เชื่อเข้าไปดูสิ”

แมงมุมผุดลุกขึ้นอย่างมั่นใจเพราะเขาเพิ่งใช้มาหยกๆ จะมาหมดได้ยังไง รีบเดินเข้าไปดูก็ทำเอางงเป็นไก่ตาแตกเพราะมันหมดจริง ๆ ถึงกับยกมือเกาหัวยิกๆ ตกลงเขาจำผิดเหรออว่ามันยังเหลืออยู่ครึ่งขวด

“ก็บอกแล้วว่าหมด” ชันเดย์ยืนกอดอกฟังประตูห้องน้ำมองดูคนที่กำลังยืนง

“เดี๋ยวผมเอาให้ใหม่”

สุดท้ายแมงมุมก็ต้องเดินออกมาเปิดตู้เพื่อหยิบสบู่เหลวขวดใหม่ให้หนุ่มลูกครึ่ง ส่วนชันเดย์เดินตามไปยืนจ้องมองคนที่กำลังเปิดตู้ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู ทั้งหมดที่เขาทำไม่ใช่เพราะอยากกลั่นแกล้งแมงมุมเหรออ

เพียงแต่อยากอยู่ในสายตาของอีกคนให้มากที่สุดเท่านั้น
 เพราะเขารู้ดีว่าสิ่งเดียวที่มนุษย์มักลืมไม่ได้ นั่นคือความทรงจำ
 เขาจึงต้องพยายามฝังตัวในความทรงจำของคนที่เขาสนใจให้มาก
 ที่สุดเท่าที่จะทำได้

...เท่านั้นเอง

“นี่ครับ”

“ขอบคุณครับ แมงก็ใช้ยี่ห้อนี้เหมือนกันหรือเปล่า”

“ก็ใช้ครับ”

“หอมไหม”

“หอมสิพี่ ถ้าไม่หอมผมจะใช้เหวอ”

ชั้นเคยขยับตัวเข้าใกล้อีกนิด โนมโบหน้าลงเข้าใกล้แมงมุมจน
 จมูกโด่งอยู่เคียงแก้มข้างซ้าย แมงมุมถึงกับผงะ แต่ทำเหมือนถูก
 ดอกตรึงให้ขยับไปไหนไม่ได้ หัวใจหนุ่มน้อยเต้นแรงขึ้นมาอย่าง
 ประหลาด

หัวใจเต้นแรงเพราะผู้ชายยื่นหน้าเข้ามาใกล้เนี่ยนะ บ้าไปแล้ว

“พี่ทำอะไร” พอได้สติก็รีบถอยห่างทันที

“หอมจริงด้วย”

ชั้นเคยยืมแล้วหมุนตัวกลับเดินเข้าห้องน้ำไป แมงมอมองตาม
 อย่างหูดหงิด หอมจริงด้วยคือพิสูจน์กลิ่นสบู่เหลวไซ้ไหม ถ้า
 ยากรู้ทำไมไม่เปิดฝาดมดูละ จะมาพิสูจน์ทำไมที่ข้างแก้มเขา

ชั้นเคยอาบน้ำไม่ถึงยี่สิบนาทีก็ออกมา มองเจ้าของห้องที่
 กำลังตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกมดูตึงอกตึงใจเป็นพิเศษ “พี่กลับแล้วนะ
 ขอบใจมากที่ให้อาบน้ำ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็เป็นคนมีน้ำใจแบบนี้แหละ ขนาดผมไป
 เห็นน้องหมามันหิวอุริมถนนผมยังซื้อข้าวซื้อกระดูกไปให้มันเลย

พี่คนแท้ๆ ยังไงผมก็ต้องมีน้ำใจอยู่แล้ว”

ชั้นเดียยืมทั้งๆ ที่รู้ได้มากกว่าตัวแสบกำลังเปรียบเทียบเขา กับหมา “ใจดีแบบนี้ระวังนะครับ สุนัขมันจะรักจะหลงเอา ยิ่งมันเป็น สัตว์ประเภทรักและหวงเจ้าของอยู่ด้วย ถ้ารักแล้วซื่อสัตย์จนวันตาย”

มือที่กำลังกดเมาส์ชะงักกึก หันกลับไปมองหนุ่มลูกครึ่งที่ เขาก็กำลังจ้องอยู่เช่นกัน ตาทั้งสองคู่จึงประสานกันทันที แมงมุมรู้สึก ร้อนผ่าวที่สองแถมขึ้นมาเรื่อย ๆ เหมือนกับว่าถูกสายตาคู่ นั้นแผดเผา

“ประตูดุอยู่ในนครปี่”

เป็นอีกครั้งที่ชั้นเดียยมยิ้ม “ครับ ผินดินะ”

ชั้นเดียยืมให้อีกคน ก้าวเดินออกจากห้องไป ทันทีที่คน ตัวโตกว่าเดินพ้นประตู แมงมุมก็รู้สึกจุกจุกขึ้นนั่ง คิดทบทวนเพื่อ ประติดปะต่อเรื่องราวบางอย่างที่เขาได้เจอมากับตา

ก่อนที่เขาจะเดินออกจากห้องของชั้นเดียย แอบเห็นค้อนและ ตะปูวางอยู่บนโต๊ะ มันเชื่อมโยงกับสายฝักบัวที่รั่ว ด้วยขนาดตะปูที่ เขาเห็นกับรูบนสายฝักบัวใกล้เคียงกันมาก แล้วมันก็ไม่มีเหตุผลเลย ที่สายฝักบัวจะรั่วเป็นรูแบบนี้ แถมไม่ใช่แค่รูเดียว ไหนจะเรื่อง สบู่เหลวที่เขาเชื่อมั่นว่ามันเหลืออยู่ แต่พอชั้นเดียยเข้าไปกลับบอกว่า มันหมด คิดแบบคนใจบาปคือเขาเหม็นทั้งหรือเปล่า

เขาเจาะสายฝักบัว

เขาเทสบู่เหลวทิ้ง

เขาทำไปทำไม?

หรือทั้งหมดทั้งมวลเพราะเขาอยากแกล้งผมอยู่ใช่ไหม

“รายนกนะไอ้หนุ่มลูกครึ่ง รู้จักแมงมุมน้อยไปแล้ว”

แมงมุมนกตกตาคุ่นคิดว่าจะแก้เผ็ดยังไงดี บังอาจมาลูบคม

แมงมุมก็ต้องระวังพิษแมงมุมด้วย เพราะนี่ไม่ใช่แมงมุมบ้าน แต่เป็นแมงมุมบราซิลที่มีพิษร้ายแรงที่สุดในโลก

หนุ่มน้อยยิ้มร้ายเมื่อคิดแผนการเอาคืนขึ้นมาได้ รีบลุกเดินออกจากห้องตรงไปที่ห้องข้างๆ เคาะประตูสองสามครั้ง ประตูก็ถูกเปิดออก ชันเดย์สวมชุดนอนเรียบร้อย

“มีอะไรหรือเปล่าครับ หรือว่าคิดถึงพี่”

กลอกตามองบนได้ไหม “เมื่อที่ผมลงไปข้างล่างเห็นพืธธามหาพีอยู่ไม่รู้มีอะไรหรือเปล่า”

คิ้วเข้มขมวด หรือว่าอติโรเก็บก้อนเก็บตะปูคืน ก่อนขึ้นมา ก็ไม่ได้บอกด้วยว่าจะเอาไปคืนตอนไหน “อ้อ ขอขอบคุณครับที่มาบอก”

แมงมุมยิ้มรับก่อนเดินกลับห้องตัวเอง ส่วนชันเดย์ผลักประตูปิดแล้วเดินลงไปชั้นล่าง แมงมุมที่แอบแ้มประตูห้องสังเกตการณ์อยู่ รีบกลับไปคว้าผ้าเช็ดตัวและไฟฉายก่อนเปิดประตูออกมา แล้วเดินเข้าห้องของชันเดย์ไป

หนุ่มน้อยกวาดสายตามองรอบๆ บริเวณห้อง ก่อนสาวเท้ารีบเดินเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้าแล้วเข้าไปแอบอยู่ข้างในนั้นเพื่อรอทำอะไรบางอย่าง รับรองได้เลยว่าจะเอาให้นอนไม่หลับ พรุ่งนี้ต้องรีบขนเสื้อผ้าหนีไปแทบไม่ทัน

ทางด้านชันเดย์ลงไปข้างล่างเจอกับอติกำลังปิดบ้านพอดิถามไถ่ถึงรู้ว่าแม่บ้านไม่ได้ถามหาตน เดว่าแมงมุมต้องโกหกแน่นอน พอกลับขึ้นมากำลังจะยื่นมือเปิดประตูก็เจอกับสิ่งผิดปกติ เพราะประตูถูกแ้มไว้ ทั้งๆ ที่ก่อนลงไปเขาผลักมันจนปิดสนิทแล้ว

ชันเดย์ยิ้มมุมปากแล้วเปิดประตูเข้าไป เหลือบตาสังเกตสิ่งผิดปกติภายในห้อง แต่ก็ไม่เจออะไร ทำทีเดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อ

ดูว่ามีอะไรหรือเปล่า ก็ไม่เห็นมีอะไรแปลกปลอม กระทั่งตอนกลับออกมาถ้าตาไม่ฝ้าเหมือนเห็นประตูตู้ที่ปิดสนิทแถมออกแวบหนึ่งก่อนจะถูกปิดกลับ แต่ก็ยังไม่ถึงกับปิดสนิทเลยซะทีเดียว

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์เบ่งบานขึ้นที่มุมปาก ชันเดย์ค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อแล้วถอดมันออกโยนลงตะกร้า ตามด้วยกางเกง เหลือบอกเซอร์ตัวจิ๋ว ฝ่ายแมงมุมที่แอบมองผ่านช่องเล็กๆ งุนงงว่าเขาถอดมันทำไม ก็เพ็งใส่เองไม่ใช่หรอ หัวใจดวงน้อยค่อยๆ เติบแน่นขึ้น เมื่อชันเดย์ทำท่าเหมือนจะดึงบ็อกเซอร์ตัวนั้นลง โชคดีที่เขายื่นหลังให้จึงเห็นเพียงแค่นั้น

ก้นขาวสะอาด!

แมงมุมสลัดศีรษะเบาๆ งงใจว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่ ภาวนาอย่าให้หันกลับมา เพราะไม่อยากเห็นไส้เดือนของเขาหรอก มันไม่ได้น่าดูเหมือนหน้าอกผู้หญิงซะหน่อย ระหว่างที่ลึนจนฉีแทบเล็ดอยู่นั้น ว่าเขาจะดึงบ็อกเซอร์ลงหมดหรือเปล่า จู้ๆ เขาก็เปลี่ยนใจดึงบ็อกเซอร์กลับคืน แล้วเดินไปเปิดไนต์บุ๊กนั่งทำอะไรไม่รู้

แมงมุมนั่งคอตก เมื่อเจ้าของห้องไม่ได้ปิดไฟนอนอย่างที่คิด สิ่งที่ได้ตอนนี้คือนั่งรอต่อไป จนกว่าเขาจะปิดไฟเข้านอนนั่นแหละ ถึงจะเริ่มแผนการได้ แต่นี่สิบนาที่ผ่านไป ยี่สิบนาที่ผ่านไป จนจะหนึ่งชั่วโมง ชันเดย์ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ส่วนคนที่อยู่ในตู้จำต้องแถมประตูตู้กว้างอีกหน่อย เพื่อให้แอร์มันเข้ามาข้างในได้ ไม่งั้นขาดใจตายเพราะร้อนแน่ๆ

จากที่นั่งคอตงหลังตรง พอรอนานเข้าคอเริ่มเอนไปเอนมา ตาที่เคยสว่างเริ่มมืดลงๆ กระทั่งปิดสนิท ศีรษะเอนไปพึ่งตู้สิ้นสุด การรับรู้มุ่งสู่สมาธิขั้นสูงสุด

หลับสนิท...

ชั้นเดียยที่ลอบมองอยู่เป็นระยะ ๆ เห็นประตูดุที่เปิดแง้มมากขึ้น สลับการมองดูเวลา เดาว่ามีเปอร์เซ็นต์สูงที่คนข้างในนั้นจะหลับไปแล้ว เพื่อความแน่ใจจึงลุกขึ้นทำทีไปเข้าห้องน้ำ พอออกมาก็หันมองปรากฏว่าเห็นแมงมุมชัดเจนน คนข้างในไม่ทันระวังตัวก็แสดงว่าหลับไปแล้วแน่นอน

หนู่มลุกครึ่งยี่มร้ายเดินไปหน้าตู้เสื้อผ้า ค่อย ๆ แแง้มประตูดุเปิดออก เห็นคนนอนหลับในมือกุมไฟฉายและผ้าเช็ดตัวสีขาวเอาไว้ เดาว่าคงจะเอามาใช้ประกอบฉากเพื่อหลอกผีให้เขากลัวแน่นอน ในยามที่หลับสนิทคนตัวเล็กกว่าดูเหมือนเด็กน้อยไร้เดียงสา

ทำไมยังมองถึงได้ยั้งนารักขนาดนี้

ชั้นเดียยก็มลงไปค่อย ๆ ซ้อนร่างบางขึ้นมาอุ้ม แมงมุมขยับมือเล็กน้อยแต่ก็ไม่ถึงกับรู้สึกตัว จนชั้นเดียยสามารถอุ้มเอาคนตัวเล็กกว่ามานอนบนเตียงกว้าง ๆ ได้สำเร็จ

สายตาอ่อนโยนทอดมองคนนอนหลับสนิทด้วยความเอ็นดู ริมฝีปากหยักค้อมีเสน่ห์เหลือล้น ดึงดูดให้เขาค่อย ๆ โน้มใบหน้าเข้าหา อีกเพียงนิดเท่านั้นที่ริมฝีปากจะประกบลง หากชั้นเดียยชะงักไว้ทันก่อนจะขยับถอยห่างอีกนิด ยกมือขึ้นแตะปากตัวเอง แล้วค่อย ๆ แตะลงที่ริมฝีปากนุ่มของแมงมุม

แค่นี้ก็ดีแล้ว...

‘ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน ขอจูบทางอ้อมไปก่อนนะครับ’

ชั้นเดียยถอนหายใจ เดินลงจากเตียงไปปิดไฟก่อนจะกลับขึ้นเตียงลึมนอนเคียงข้างแมงมุม โดยไม่ลืมดึงผ้าห่มให้คนนอนหลับกลัวว่าตึก ๆ จะหนาว อาจจะไม่สบายได้

ไฟถูกปิดสนิทไปนานแล้ว แต่ดวงตาของเจ้าของห้องยังไม่

อาจข่มให้มันหลับลงได้ เมื่อต้องนอนข้างเคียงกับแมงมุม กลิ่นกาย
หอมของคนข้างๆ กระตุ้นให้เขาใจเต็นแรง และต้องต่อสู้กับความ
รู้สึกข้างในจนวุ่นวาย กระทั่งตัดสินใจพลิกตัวหันไปมองคนนอนหลับ
จ้องมองเงาร่างๆ แวบหนึ่ง ก่อนตัดสินใจสอดมือข้างหนึ่งเข้าไป
ไต่ร่างคนตัวเล็ก ดึงเข้ามาซบที่อก โอบกอดไว้หลวมๆ สักพักมือ
แมงมุมก็วาดมากอดเขาไว้เช่นกัน

ชั้นเคยยิ้ม...และมันกว้างที่สุดในชีวิต

‘ฝันดีนะครับ’

ส่วนผมคืนนี้คงฝันดีตลอดคืน

ตอนที่ 03

แมงมุมรู้สึกตัวขึ้นในเช้าอีกวัน วันนี้รู้สึกผิดปกติเพราะทุกเช้าอากาศจะค่อนข้างเย็นถึงขั้นหนาว ต้องดึงผ้าห่มมาคลุมตัว แต่วันนี้กลับรู้สึกอบอุ่นผิดปกติ สองตาที่เคยปิดสนิทค่อยๆ ลืมขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือสีของปลอกหมอนที่หนุนอยู่ ทำไมมันไม่ใช่สีแดงที่คุ้นเคย กระทั่งลองสังเกตดีๆ มันไม่ใช่ปลอกหมอนแต่คือเสื้อคนต่างหาก หัวใจนุ่มนวลน้อยเต้นตึกตักเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นมือใครบางคนโอบกอด กระทั่งเงยหน้าขึ้นมองคนที่นอนอยู่คือ...

ชั้นเดีย!

แมงมุมรู้สึกจุกอึดลุกขึ้นโวยวายจนอีกคนสะดุ้งตื่น ดวงตาแจ้งกร้าว ใบหน้าที่บูดบึ้งจ้องมองหนุ่มลูกครึ่งอย่างเอาเรื่อง

“นะ นี่ มึงทำอะไรกู”

“อะไรแมง”

“มึงนอนกอดกูอยู่แบบนี้ เมื่อคืนมึงทำอะไรกู” แมงมุมแทบจะร้องไห้ ตื่นเข้ามาในสภาพถูกผู้ชายนอนกอดแบบนี้จะให้เป็น

อย่างอื่นก็คงไม่ได้

ชั้นเดย์หรีตามองคนตรงหน้าอย่างพิณิจ นี่คงกำลังคิดว่า เมื่อคืนถูกล่วงเกินแน่ๆ ถึงได้ไว้วายขึ้นมึงขึ้นกูแบบนี้ เอาหน้าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว กวนประสาทคนแต่เช้าก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

“แล้วแมงคิดว่าพี่ทำอะไรล่ะ”

“นี่มึงยังกล้ามาถามกูแบบนี้อีกหรือ”

“เจ็บตูดไหมครับ”

แมงมุมนิใจสั้น ขยับมือไปคลำก้นตัวเอง “เห้ย! มึงข่มขึ้นกู โ้ยัย กูเจ็บ มึงเลวมาก” แมงมุมนิใจจัด กำหนดแน่นขยับหมายชกหน้า หากชั้นเดย์หลบทัน คว่ามือหมัดดังคนตัวเล็กกว่าชบอ ก “ปล่อยกู อือ กูบอกให้ปล่อยไป”

ชั้นเดย์ส่ายหน้าพลางอมยิ้ม “ทำไมเป็นเด็กขี้ไว้วายขนาดนี้”

“มึงยังมีหน้ามาถามแบบนี้อีกหรือ มึงข่มขึ้นกู มึงจะให้กูเชิญแขกผู้มีเกียรติมาร่วมงานเฉลิมฉลองวันเสียตูดให้มึงหรือไง”

มือใหญ่ของหนุ่มลูกครึ่งลูบที่ผมของแมงมุมนิด้วยความเอ็นดู “ฟังนะแมง เมื่อคืนเราแค้นนอนด้วยกัน ไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น ส่วนเรื่องกอดก็อาจแค่ละเมอมากอดกันเท่านั้น แล้วที่แมงบอกว่าเจ็บตูดนั้นแมงคงจินตนาการไปเอง เพราะพี่ไม่ได้ล่วงเกินเลย”

แมงมุมนิสงบ เมื่อได้รับคำอธิบาย แต่ก็ยังไม่เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ นัก พยายามดันเพื่อให้หลุดจากการถูกพันนาการ กระทั่งเขาปล่อยนั้นแหละจึงเป็นอิสระ

“แล้วผมจะเชื่อพี่ได้ไง”

“เจ็บตูดหรือเปล่าล่ะ เอาความจริงนะไม่ใช้จินตนาการ แล้วเสื้อผ้าของแมง รวมถึงร่างกายมีตรงไหนผิดปกติหรือเปล่า”

แมงมุมเจียบ ขยับมือไปจับกันตัวเองอีกครั้ง ก็ไม่ได้เจ็บอะไรนะ มองสำรวจเรือนร่างทั้งเสื้อผ้าก็อยู่ปกติ ร่องรอยต่างๆ ตามลำตัวก็ไม่มี

“แต่ถ้ายังไม่เชื่อ พี่จะถอดกางเกงให้ตรวจสอบก็ได้ ว่าอวัยวะเพศของพี่มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า ถ้าพี่มีอะไรกับแมงมุมมันย่อมมีสิ่งผิดปกติ เช่นสีที่เข้มขึ้นหรือไม่ก็มีคราบอะไรหลงเหลืออยู่”

ชั้นเคยไม่ใช่แค่พูด แต่กำลังจะถอดกางเกงจริง ๆ แมงมุมแหกปากร้องห้ามแทบไม่ทัน

“ไม่ต้อง ผมเชื่อก็ได้ แล้วทำไมผมถึงมานอนบนเตียงพี่ได้ อย่าบอกนะว่าแอบไปอุ้มผมมาจากห้อง”

ชั้นเคยมองหน้าอีกคนอึ้ง “จำไม่ได้จริง ๆ เหมอครับ”

แมงมุมคิดทบทวน จนกระทั่งจำได้ว่าเมื่อคืน เขาเองนั่นแหละที่แอบเข้าห้องชั้นเคยมาเพื่อหวังจะกลั่นแกล้งหลอกผีให้อีกฝ่ายกลัว แต่ดูท่าจะรอนานไปหน่อยก็เลยหลับไปก่อน

“พี่ว่าแมงต้องขอบคุณพี่มากกว่านะ ที่ช่วยอุ้มออกจากตู้เสื้อผ้า ไม่งั้นแมงอาจขาดอากาศหายใจตายไปแล้วก็ได้” ชั้นเคยเคลื่อนตัวรวดเร็วรวบแผ่นหลังของแมงมุดึงเข้าใกล้ อีกฝ่ายตกใจพยายามขยับถอยห่างแต่ไม่สำเร็จ

“พี่จะทำอะไรเนี่ย” ทำไมมันแรงเยอะจังวะ

“บอกมาว่าเมื่อคืนเข้ามาในห้องพี่ทำไม หรือว่าเข้ามาแอบถ้ามองตอนที่พี่แก้ผ้าใช้ไหม”

“เฮ้ย! บ้าเหอพี่ ผมจะมาถ้ามองพี่ทำไม พี่เป็นผู้ชายนะไม่ใช่ผู้หญิง มีอะไรน่าดูล่ะ”

“แล้วเข้ามาทำไม” ชั้นเคยเค้นความจริง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าความจริงคืออะไร “อย่าโกหกนะ เพราะถ้าโกหก คราวนี้คงได้เจ็บตูดจริง ๆ”

แมงมุมกลืนน้ำลายลงคอ ทำไมหน้าตาตอนนี้เขาดูเป็นตัวโกง
มาก “เอ่อ คือผม เข้ามาหวังจะแกล้งพี่”

“ทำไมต้องอยากแกล้งพี่ ปกติถ้าเราชอบแกล้งใคร แสดงว่า
เรากำลังสนใจคนนั้นอยู่ แมงสนใจพี่เหรอ”

“บ้าเหอะ! ผมแค่อยากเอาคืนเฉยๆ ผมรู้ว่าพี่เป็นคนเจาะ
สายฝักบัว แล้วก็เทสบู่เหลวทิ้งเพื่อแกล้งผม”

ดวงตาของชั้นเดย์วูบไหวลงเล็กน้อย “ใส่ร้ายพี่ พี่จะทำแบบ
นั้นไปทำไมล่ะ”

“สตอฯเถอะพี่”

“สตอฯแปลว่าอะไร”

แมงมุมนอบยิ้ม “สตอฯแปลว่าน่ารักไง”

“แสดงว่ากำลังชมพี่ว่าน่ารักถูกไหม แล้วจะรักเลยไหมล่ะ”

แมงมุมเหวอกับคำถามตรงๆ ที่ไม่อ้อมค้อมใดๆ “หยุดไร
สวาระแล้วก็ปล่อยได้แล้ว ผมจะได้ไปอาบน้ำ เดี่ยวคุณแม่รอทานข้าว”

ชั้นเดย์ยอมปล่อยแต่โดยดี พอเป็นอิสระแมงมุมาก็รีบเดินไป
หยิบไฟฉายและผ้าเช็ดตัวก่อนเดินกลับห้องตัวเอง แต่ชั้นเดย์ก็
ยังคงเดินตามมาจนถึงประตูห้อง

“นี่พี่จะเดินตามผมมาทำไมเนี่ย”

“เดินมาส่งไงครับ”

“นี่บ้านผม เดินเองได้ไม่หลง”

“ถ้าชั้นแมงก็ควรไปส่งพี่ เพราะที่นี้ไม่ใช่บ้านพี่ พี่กลัวหลง แต่
ไม่ใช่หลงทางนะ กลัวหลงรัก”

แมงมุมนอยากเอาหัวโขกเสาบ้านตายให้รู้แล้วรู้รอด เข้าใจ
อารมณ์ใช่ไหม ถ้ามีผู้หญิงมาพูดหยอดแบบนี้มันอาจจะเขินบ้าง แต่
นี่ผู้ชายตัวใหญ่มาหยอด ก็ไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกยังไงดี สุดท้ายก็ได้แต่

หน้าบึ้งใส่ก่อนเดินเข้าห้อง แล้วจู่ๆ รอยยิ้มที่กลั่นไว้มันก็เบ่งบาน
บนใบหน้า

ยิ้มเหวอ...ยิ้มทำไมวะ

ประเทศสหรัฐอเมริกา

แพรวมณีกำลังช่วยแม่บ้านตั้งโต๊ะอาหารมื้อเช้า ที่แม่จะไม่ใช้
หน้าที่ของคุณนายประจำบ้าน หากก็เป็นการประจำที่เธอทำจน
เคยชินไปเสียแล้ว ไม่ได้ถือเนื้อถือตัวว่าเป็นใหญ่ภายใต้ชายคาที่มี
บริวารรอบล้อมคอยรับใช้สมเป็นมาตามของนักธุรกิจแถวหน้าของ
สหรัฐอเมริกา

“ทำไมวันนี้ตั้งสองที่ละคะคุณแพรว” สาวใช้ถามขึ้นอย่าง
สงสัยเพราะปกติจะตั้งสามที่เท่าจำนวนสมาชิกในบ้าน หากวันนี้
กลับลดลงไปหนึ่ง

“คุณจอร์จเข้าบริษัทตั้งแต่เช้าแล้วจ๊ะ”

แก้วตาแม่บ้านคนไทยแท้ๆ พยักหน้ารับรู้ แล้วก้มหน้าก้มตา
ตั้งโต๊ะต่อไป พอตั้งโต๊ะอาหารเสร็จไม่นานสมาชิกคนที่สองของบ้าน
ก็ลงมาจากชั้นบนพอดี

“วันนี้ทำอะไรกินเหวอครับคุณแม่ กลิ่นหอมไปถึงข้างบนเลย”

“หลายอย่างเลยจ๊ะ ของโปรดลูกทั้งนั้น”

ลูกชายวัยยี่สิบเก้าปีอมยิ้มพลางเดินมาหย่อนก้นนั่งลงที่เก้าอี้
ตัวประจำ “ขุนผมเก่งขนาดนี้ไม่กลัวลูกชายอ้วนเป็นหมูเหวอครับ”

“อ้วนนะสิตี๊ สาวๆ จะได้ไม่ต้องมาแย่งลูกชายไปจากอกแม่”
แพรวมณีแซวลูกยิ้มๆ “แล้วงานเป็นไงบ้าง ช่วงนี้ยุ่งหรือเปล่า”

“ก็นิดหน่อยครับ เพิ่งเปิดสาขาใหม่ก็มีหลายอย่างต้องแก้ไข”

“ช่วงนี้ยุ่งก็รีบเคลียร์นะ ปลายเดือนหน้า แม่จะพาเราบินกลับ

เมืองไทย จะไปเยี่ยมเพื่อนแม่ชะนวน้อย ไม่เจอกันนานแล้ว แม่คิดถึงเพื่อน”

“คุณน้าดวงดาวนั่นเหรอครับ”

“ใช่จ๊ะ ชันยังจำน้องแมงมุมได้อยู่ไหมลูก”

ชันเคยกลอกตาขึ้นลงนึกคิด “น้องแมงเหวอครับ จำได้ดี ป่านนี้คงโตเป็นหนุ่มแล้ว”

“ใช่จ๊ะ แล้วก็หล่อมากด้วยนะ”

“หล่อยังไงก็สู้ผมไม่ได้เหวอครับแม่”

“จ๋า คงไม่มีใครหล่อเท่าชันเคยลูกชายแม่แล้วละ” แพรวมณี
เบ้าหน้าอย่างหมั่นไส้ปนเอ็นดูลูกชาย

ประเทศไทย

ดวงดาวเรียกให้ช่างมาช่วยเปลี่ยนสายฝักบัวในห้องของ
ชันเคยหลังรับรู้ปัญหา “นี่ครับคุณน้า เงินค่าอุปกรณ์ แล้วนี่ก็ค่าแรง
คุณลุงนะครับ”

“อื้อย ไม่เป็นไรลูก ไม่ก่ตังค์เอง น้าจ่ายได้”

“ให้พี่เขาจ่ายเถอะแม่ จะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดมาก” แมงมุมเปรย
ขึ้นลอย ๆ

“รู้สึกผิดอะไร”

“คุณน้ารับไว้เถอะนะครับ ผมมาอยู่ที่นี่ฟรี ๆ ค่าเช่าก็ไม่ได้เสีย
แล้วห้องนั้นก็ห้องที่ผมพักด้วย ให้ผมได้ช่วยอะไรเล็กๆ น้อย ๆ
บ้างนะครับ”

“โอเคๆ น้ารับไว้ก็ได้จ๊ะ ขอบใจมากนะ ชันเป็นคนดีมีน้ำใจ
ไม่เหมือนลูกชายน้าเลย ของในห้องตัวเองทำพังแท้ๆ ต้องมาขอ
เงินแม่ แถมซื้อของสามร้อย มาเบิกสามพัน”

“โหมแม่ อย่าขายลูกสิ” แหม่มมุนหน้ามุ่ม
แต่เป็นการทำหน้ามุ่มที่แสนละมุนในสายตาของชั้นเดีย
หัวใจเต้นแรงอีกแล้ว

“เราไปกินข้าวกันเถอะ ปานนี้อรคงตั้งโต๊ะเสร็จแล้ว”

ทั้งสามคนเดินลงไปชั้นล่าง มุ่งหน้าไปห้องอาหาร มือเข้าก็ยัง
คงเป็นฝีมือของดวงดาวที่ตั้งใจทำอาหารให้ลูก ๆ ได้รับประทาน
แม้จะมีแม่บ้านแต่เธอก็ยังคงทำเหมือนที่เคยทำ

“ชั้นเดียนี้ไขลูกเขย น้ำตังใจทำให้ซึมเลยนะ ลองชิมดูสิ
ถูกปากหรือเปล่า”

“ขอบคุณครับ คุณน้านี้สตอฯจริง ๆ นะครับ”

ดวงดาวหันขวับอย่างไม่เชื่อหู ฝ่ายแหม่มมุนที่กำลังยกน้ำขึ้น
ดื่มขำพริตจนน้ำในปากฟุ้งพรวด กระนั้นก็ไม่ได้สนใจเรื่องมารยาท
ข้าท้องคึดท้องแข็งกับสิ่งที่ชั้นเดียพึ่งหลุดปากออกไป ชั้นเดียมอง
ทั้งสองคนด้วยความแปลกใจว่าตัวเองพูดอะไรผิดหรือเปล่า

“ผมพูดอะไรผิดหรือเปล่าครับ”

“ชั้นเดียไปเอาคำพูดนี้มาจากไหน”

ชั้นเดียหันมองแหม่มมุน อีกฝ่ายที่กำลังหัวเราะเอาเป็นเอาตาย
ชะงักกึก กลัวว่าเรื่องมันจะย้อนเข้าตัว หากมารดารู้ความจริงว่าเขา
สอนคำพูดไม่ดีให้หนุ่มลูกครึ่ง ก็เตรียมเก็บศพแหม่มมุนได้เลย

“ก็แหม่มบอกผมว่า สตอฯแปลว่าน่ารัก เมื่อกี้ผมก็เลยชม
คุณน้าว่าสตอฯ”

ดวงดาวหันขวับมองลูกชายตาขวาง “แหม่มมุน นี่หลอกใช้
ชั้นเดียเป็นเครื่องมือดำแม่ว่าตอแหลเหวอ”

ลูกชายถึงกับหน้าเหวอ “ไม่ใช่ครับแม่”

“ไม่ใช่ได้ไง ชั้นเดียบอกเมื่อกี้ว่าแหม่มเป็นคนบอกว่าคำว่า

สตอฯหมายถึงน่ารัก ทั้งๆ ที่มันไม่ได้หมายความว่าแบบนี้ หรือจะเถียงว่าไม่ได้บอกชั้นเดียแบบนั้น”

“คำว่าสตอฯไม่ได้หมายถึงน่ารักหรือครับคุณน้า”

“ไม่ใช่หรือครับชั้นเดียฯ คำว่าสตอฯเป็นคำที่มีความหมายไม่ค่อยดี ไม่ควรไปพูดกับใคร เพราะมันหมายถึงการโกหก ไม่มีความจริงใจ”

ชั้นเดียฯหันขวับมองคนโกหก แมงมุมก้มหน้าจูดเมื่อถูกสงครามสาวยตาจากทั้งแม่และหนู่มลูกครึ่งประหัดประหาร “ผมไม่ได้จะใช้พี่เขาเป็นเครื่องมือเพื่อหลอกด่าแม่ นะครับ ก็ตอนนั้นที่พี่เขาถามผม ก็แค่อยากแกล้งเขาเฉยๆ ไม่คิดว่าเขาจะมาชมว่าแม่น่ารัก” แล้วก็มาเลือกชมถูกคนด้วย กรรม!

“จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ พี่หลังห้ามเล่นแบบนี้อีก อย่าลืมสิว่าพี่เขาเป็นลูกครึ่ง ไม่เชี่ยวชาญเรื่องภาษาไทย บางคำที่มันเป็นคำไทยแท้หรือคำภาษาวัยรุ่นที่เกิดขึ้นใหม่ พี่เขาก็ไม่รู้ ถ้าสมมติว่าสอนแบบผิดๆ แล้วชั้นเดียฯเอาไปใช้กับคนอื่นที่ไม่ใช่แม่ มันจะเป็นผลเสียกับพี่เขา ดีไม่ดีถูกตีปากขึ้นมาจะทำไง”

ผมสลลลสรีรับ ถูกแม่สังคายนาครั้งที่หนึ่ง “ผมขอโทษครับ”

“คนที่แมงต้องขอโทษคือพี่ชั้นเดียฯไม่ใช่แม่”

ผมเงยหน้าขึ้นมองลูกครึ่ง ก่อนยกมือไหว้ขอโทษ “ขอโทษครับพี่”

“พี่ขอเปลี่ยนจากคำขอโทษเป็นอย่างอื่นได้ไหม”

นั่น ได้ครับเอาศอกอีก “เปลี่ยนเป็นอะไรครับ”

“ช่วยสอนภาษาไทยคำที่พี่ยังไม่เข้าใจหน่อย”

ดวงดาวหันขวับมองชั้นเดียฯพลางส่ายหน้า “ชั้นเดียฯคิดอะไรอยู่ลูก จะให้แมงมุมเนี่ยนะช่วยสอนภาษา แมงเพิ่งแกล้งไปหยกๆ เองนะ ไวใจได้หรือ”

ชั้นเดียฯหันไปยิ้มให้ดวงดาว ก่อนหันกลับไปมองหน้าลูกชายของเธอ “ผมไว้ใจน้องครับ”

“เฮ้อ...ต้องถูกเลี้ยงดูมาอย่างไรถึงจะไว้ใจแม่ม่ม ขนาดน้ำเป็นแม่คลอดมาแท้ๆ ยังไม่ค่อยจะไว้ใจเลย บอกตามตรงนะว่าพอเจ้าแม่ม่มโตมาแล้วเป็นแบบนี้ แม่แอบเสียใจเสียหลังตอนแรกคลอดมากๆ ดีแค่นั้นที่ตอนคลอดแม่ม่มไม่กักรกแม่”

แม่ม่มมองหน้ามารดาบังเกิดเกล้าด้วยความอึ้งซิดสุด “โหแม่ พุดอะไรเนี่ย ผมตัวแค่นั้นจะกักรกแม่ได้ไง”

“ไม่รู้แหละ โตมาร้ายกาจจนไม่ค่อยไว้ใจแก ชั้นเดียฯถ้าจะเรียนภาษาจริง ๆ น่าสอนให้ดีกว่านะ เดี่ยวแม่ม่มสอนผิสอนถูกอีก”

“ผมไม่กล้ารบกวนคุณน้าหรอกครับ ให้แม่ม่มสอนก็ได้ ผมคิดว่าแม่ม่มสามารถสอนผมได้ เพราะตอนนี้เขาก็กำลังสอนผมอยู่”

สอนให้ผมรู้ว่ารักแรกพบหน้าตามันเป็นยังไง

แม่ม่มมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจว่าตัวเองไปสอนอะไรเขาตอนไหนกัน แต่ด้วยยังมีความผิติดตัวพุดอะไรออกไปเดี๋ยวโดนคุณนายดวงดาวตำอีก จึงเลือกที่จะสงบปากสงบคำดีกว่า

“ก็ได้จะ ได้ยินแล้วไซ้ไหมแม่ม ตั้งใจสอนพี่เขาด้วย แล้วก็อย่ารืสอนอะไรแฝงๆ ให้พี่เขาอีก ถ้าแม่มรู้ละแม่จับเชือดเลยนะคราวนี้”

“รู้แล้วน้าแม่ แต่ผมคงไม่ได้ว่างสอนทั้งวันหรอกนะ วันปกติผมก็มีเรียน เสาร์อาทิตย์บางทีก็มีงาน มีนัดกับเพื่อน”

“ไม่เป็นไรครับแม่ม ว่างเมื่อไหร่ค่อยสอนพี่ก็ได้ แม่มมีเวลาสอนพี่ตลอดชีวิต”

ชั้นเดียฯยิ้ม มั่นยังทำให้แม่ม่มรู้สึกแปลกๆ ทั้งคำพูด ทั้งสายตา ทั้งรอยยิ้มที่ส่งมา ทำให้มันดูแปลกๆ นะ แต่มันก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะโกรธที่โดนหลอกเรื่องภาษาไปก่อนหน้านี้สักต่างหาก

อะไรจะเป็นคนดีขนาดนั้น

“วันนี้วันเสาร์ ไม่มีเรียน ไม่มีนัดใช่ไหม งั้นก็สอนพี่เขาหน่อย
ก็แล้วกัน เผื่อจำเป็นต้องใช้”

เมื่อมารดาผู้มีพระคุณอันสูงสุดบงการมาอย่างนี้ ก็ต้องยอมรับ
คำบัญชาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไรหรอก
เพราะภาษาไทยเขาก็ใช้มันทุกวันอยู่แล้ว อีกอย่าง...พื้นฐานของ
ชั้นเคยเท่าที่ดูก็น่าจะเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ ถ้าจะมีสิ่งที่ไม่
เข้าใจก็น่าจะเป็นคำไทยแท้ๆ หรือคำยากๆ ศัพท์สมัยใหม่มากกว่า

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ แมงมุมก็ขึ้นไปจัดการธุระ
ส่วนตัวบนห้อง ก่อนจะลงมาที่ศาลาหน้าบ้านโดยมีนักเรียนคนแรก
ในชีวิตนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“พี่มีอะไรไม่เข้าใจหรืออยากถามอะไรถามมาได้เลยนะ จะ
อธิบายให้ฟัง”

“แมงมีแฟนหรือยัง”

เครื่องหมายปริศนาขึ้นเต็มหัวของแมงมุมตอนนี้ แมงมีแฟน
หรือยัง มันเกี่ยวกับการเรียนการสอนยังไงเนี่ย “ผมให้ถามเรื่องภาษา
นะพี่”

“ก็ก่อนเรียนรู้เรื่องภาษา ครูกับนักเรียนก็ต้องเรียนรู้กันและ
กันก่อนไม่ใช่หรือครับ”

แมงมุมเบิกปาก “ยังไม่มี”

ชั้นเคยยิ้มกว้าง “ดีใจจัง”

ดีใจทำไม...ดีใจที่ไม่มีใครเอาถุงเนี่ยนะ

“แล้วไม่เคยมีแฟนเลยเหรอ”

“พี่จะเรียนปะ ถ้าไม่เรียนผมจะได้ขึ้นไปเล่นเกม”

“เล่นเกมไม่สนุกหรอก เล่นพี่สนุกกว่า”

“ควย!”

“ไม่ใช่ควย อ้าปากกว้างๆ ลี ดูปากผมนะ ค...วา...ย”

“อ้าปากกว้างๆ เหนือ” ชันเดย์ขยับอ้าปากกว้าง ดูท่าคราวนี้จะไปได้สวย “ควย!”

แมงมุมถอนหายใจยาว “สงสัยพี่จะมีปัญหากับปลายลิ้นและ
สระอา กันเอาไว้ใหม่ พี่ลองพูดคำว่าความรักสิ”

“ความรัก”

“เออ ก็พูดได้ ความกับควยก็ขยับปากเหมือนกัน พี่ต้องขยับ
ปากเหมือนเมื่อกี้เลยนะ เอาใหม่สิ พูดคำว่าควยใหม่”

ชันเดย์ดูตั้งใจเป็นพิเศษ อ้าปากกว้างที่สุดเท่าที่จะกว้างได้
“ควย!”

แมงมุมยกมือดีหน้าผากตัวเองอย่างแข็งๆ “พี่แกลังปะเนี่ย
ทำไมอ่านคำว่าควยได้ แต่มีปัญหากับควย”

“พี่ไม่ได้แกลังนะแมง แต่มันออกเสียงไปแบบนั้นจริงๆ”

สีหน้าของชันเดย์บ่งบอกว่าเขาน่าจะพูดไม่ได้จริงๆ ไม่ใช่
แกลังอย่างที่คิดตอนแรก จริงๆ เรื่องนี้มันก็มีโอกาสเป็นไปได้แหละ
ที่จะออกเสียงบางคำไม่ชัด ยิ่งเป็นลูกครึ่งด้วย ขนาดคนไทยแท้ๆ
บางคนยังออกสระเอือเป็นสระเอียก็มี

ผีเสื้อ กลายเป็น ผีเสื้อ	แม่ๆ ผมเห็นผีเสื้อบินอยู่บนฟ้า
เสือ กลายเป็น เสือ	ผมไปเที่ยวสวนสัตว์ เห็นเสือน่ากลัวมาก
เรือ กลายเป็น เรือ	น้องๆ พี่ขอเรือหน่อย

“โอเคๆ ข้ามคำนี้ไปก่อน แต่พี่อย่าไปพูดคำนี้กับคนอื่นนะ
มันจะดูไม่สุภาพ พี่อ่านต่อไปได้”

ชั้นเดียวยังคงอ่านบทความต่อไป ถ้าเจอคำไหนไม่เข้าใจเขาก็จะถามทันที แมงมุมนักอธิบายในสิ่งที่ถูกต้องให้หนู่มลูกครึ่งเข้าใจ เพราะเห็นแก่ความตั้งใจดูพยายามจะเรียนรู้ในสิ่งที่ยังไม่รู้

“พีชั้นเดียพีมีชื่อภาษาไทยใหม่ ผมว่าชั้นเดียมันเรียกยากไปหน่อย ปกติคนไทยชื่อเล่นจะเป็นพยางค์เดียวมากกว่า”

“ไม่มีนะ แม่พีก็เรียกชั้นเดียมาตั้งแต่เกิด”

“เหรือ ทำไมแม่พีไม่ตั้งชื่อเล่นพยางค์เดียวเนอะ ให้ผมตั้งชื่อภาษาไทยให้ใหม่ละ”

“เอสิ พีควรชื่ออะไรดี”

แมงมุมนองหน้าหนู่มลูกครึ่งอย่างพินิจ ก่อนจะฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์

“พีควรชื่อนี้ จู๋ ยืนยง ชื่อเล่นจู๋ ชื่อจริง ยืนยง รวมกัน จู๋ ยืนยง”

ชั้นเดียยิ้มนิ่งๆ ภูมิใจใคร่กับคนที่รักตั้งชื่อให้ “เพราะจัง จู๋ ยืนยง”

แมงมุมนก้นหน้ายิ้ม รู้สึกปลื้มใจที่อีกคนชอบชื่อที่เขาตั้งให้

“ว่าแต่...จู๋ ยืนยง มันหมายถึงอะไรเหรือแมง”

“จู๋ หมายถึงสิ่งสำคัญ ยืนยงก็หมายถึงยาวนาน มันคง อะไรประมาณนี้ รวม ๆ กันแล้วก็สิ่งสำคัญที่อยู่ยาวนาน”

“ความหมายดีด้วย ตั้งชื่อให้พีแบบนี้แสดงว่าพีเป็นคนสำคัญของแมงถูกไหมครับ”

ชั้นเดียยิ้มนิ่งๆ แมงมุมนำหน้ามุ่มๆ แล้วลากเสียงยาว “สำคัญมาก...”

ชั้นเดียมองคนตรงหน้าอย่างนึกเอ็นดู อดไม่ไหวกับความน่ารักถึงกับต้องยื่นมือไปปิดแก้มทั้งสองของเด็กน้อยเบา ๆ

“พีจู๋ ผมเจ็บนะ”

“พีจู๋ปิดเบา ๆ เองครับแมง อย่าสตอฯ”

“ผมรู้ตัวว่าผมน่ารัก ไม่ต้องชมหรอก”

“เปล่าชมครับ คุณน่าจะบอกว่าสต่อๆ ไม่ได้หมายถึงน่ารักแต่หมายถึงการโกหกหรือเรียกอีกอย่างว่าตอแหล”

แมงมุมเบ้าปาก รู้ความจริงแล้วมาพูดกับเขาก็เท่ากับว่าหนุ่มลูกครึ่งกำลังด่าว่าเขาตอแหลนั่นแหละ

“สองหนุ่มทำอะไรกันอยู่ลูก”

“กำลังสอนภาษาไทยให้พี่ จู เอ่อ พี่ชั้นเคยครับ”

“เดี๋ยวสอนเสร็จแมงแหวะไปเอาโต๊ะหมู่บูชาที่สวนจตุจักรให้แม่หน่อยสิ พอดีร้านเอามาส่งไม่ครบ แม่ขี้เกียจรอพุงนี้เขาถึงจะเอามาให้”

“ได้ครับ ร้านไหนเหรอ”

“เดี๋ยวแม่ส่งไลน์ให้ทางไลน์”

“โลเคชั่นแม่ ไลน์จะเอามาหาผิวเหรอ”

ดวงดาวหัวเราะขึ้นๆ “เออ แม่รู้ แม่ก็แค่ทดสอบว่าแกตั้งใจฟังหรือเปล่า”

“ถลอกปอกเปิกหมดละแม่” แมงมุมหัวเราะเบาๆ ก่อนหันไปหาชั้นเคย “งั้นวันนี้พอแค่นี้ก่อนนะพี่ เดี่ยววันหลังผมสอนให้ใหม่ไปซื้อของให้คุณมารดาก่อน”

“พี่ไปด้วย”

“ไปทำไมละ แด่মনร้อน ที่นี้เมืองไทยนะพี่ไม่ใช่อเมริกาจะได้เย็นสบาย”

“ไม่ร้อนหรอก ขนาดแมงยังไม่ร้อนเลย”

“ให้พี่เขาไปเป็นเพื่อนนั่นแหละดีแล้ว จะได้ถือโอกาสพาชั้นเคยเที่ยวด้วย ตั้งแต่มา ยังไม่ได้ไปเปิดหูเปิดตาที่ไหนเลย”

แมงมุมแข็งจิต อุตส่าห์หาทางหนีได้แล้ว ยังจะให้ตามไปอีก

แต่ในเมื่อเป็นบัญชาของนางพญาประจำบ้าน เขาก็คงขัดอะไรไม่ได้ นอกจากยอมให้ชั้นเคยไปด้วย

“ที่ที่เราจะไปนี่ไกลหรือเปล่าแมง”

“ที่จริงก็ไม่ไกลหรอก แต่วัดติดแบบนี้ก็เหมือนไกลหน่อย”

“แมง พี่ถามจริงตอนนี้อยู่มีแฟนจริง ๆ เหมอ”

แมงมุ่มเหล่ตามองคนข้าง ๆ จะมาอยากรู้อะไรเรื่องส่วนตัวคนอื่นละเนี่ย “ก็เคยมี แต่ตอนนี้เลิกแล้ว”

“ทำไมถึงเลิกละ”

“ผมคงไม่ดีพอสำหรับใครมั่ง” น้ำเสียงแมงมุ่มดูเศร้าจนจับอาการได้

“อย่าดูถูกตัวเองสิแมง ทุกคนล้วนแล้วแต่มีคุณค่าในตัวเองทั้งนั้น การที่เราเลิกกับใครสักคนไม่ใช่เพราะเราไม่มีค่า เพียงแต่ความรักมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เพราะมีหลายองค์ประกอบรวมกันอยู่ หากพลาดตรงจุดใดจุดหนึ่งที่สำคัญมันก็อาจเป็นรอยร้าวของความสัมพันธ์ได้”

“แฮม... พี่อ้อยพี่ฉอดมาเองเลยนะ”

“พี่อ้อย พี่ฉอดคือใคร”

“กฎความรักมั่ง บอกไปพี่ก็ไม่รู้หรอก ว่าแต่พี่เถอะ มีแฟนหรือยัง”

“ก็เคยมีแหละแต่ตอนนี้ไม่มี” ชั้นเคยหันมองแมงมุ่ม “แต่คิดว่าน่าจะมีเร็ว ๆ นี้แหละ”

แมงมุ่มเหลือบไปมองพอดีก็ทำเอาขนลุกวากับสายตาดูจริงจังที่มองมา ถึงขนาดต้องรีบหันมองถนนเพราะรู้สึกว่าจะงัดค้อนมันมีอิทธิพลทำให้เขาหัวใจเต้นแรงประหลาด

กว่าจะถึงสวนจตุจักรก็ใช้เวลาเกือบชั่วโมงครึ่ง ทั้งที่ก็ไม่ได้ไกล

มากนัก แต่ช่วงเย็นรถติดยาวพืด รถจึงต้องเปลี่ยนจากการวิ่งมาเป็นการคืบคลานเอา พอถึงแมงมุมยังไม่ได้ไปยังร้านที่แม่สั่งไว้ แต่เขาเดินไปยังโซนสัตว์เลี้ยงที่ชื่นชอบ ทุกครั้งที่มาสวนจตุจักรก็จะแวะมาที่โซนนี้เป็นประจำ ชอบมาดูสุนัขสายพันธุ์ต่างๆ เคยเฝฝืนเอาไว้ว่าจะซื้อไปเลี้ยงสักตัวสองตัว แต่ก็โดนคุณนายดวงดาวปราบไว้ว่าถ้ายังมีเวลาไม่มากพอที่จะดูแลหนึ่งชีวิตให้ได้ดีที่สุดก็อย่าเพิ่งรับเขามาเลี้ยง ไม่เช่นนั้นมันก็ไม่ต่างจากการทรมาน เพราะสุนัขหรือสัตว์เลี้ยงทุกประเภทล้วนแล้วแต่ต้องการความรักความห่วงใยจากเจ้าของทั้งสิ้น

“บรู๊วว บรู๊ววววว”

“อ้าว อยู่ดีๆ มาหอนทำไมล่ะ นี่คนไม่ใช่จะมาหอนทำไม” แมงมุมพึมพำกับน้องหมาหลายตัวที่กำลังโง่งมคอเห่าหอนกันยกใหญ่

“ชอบสุนัขเหรอมแมง” ชันเคยถามขึ้นหลังจากสังเกตท่าทีของเด็กหนุ่มที่ดูสนใจเป็นพิเศษ

“ใช่ครับ เคยขอแม่จะเลี้ยงด้วย แต่แม่บอกว่าถ้าไม่มีเวลามากพอก็อย่าเพิ่งเอาไปเลี้ยงเลย ผมก็เลยต้องรอให้เรียนจบก่อน”

“แล้วชอบสุนัขพันธุ์ไหน”

“ที่จริงผมก็ชอบทุกพันธุ์นะ แต่ถ้าเอาที่ชอบที่สุดก็พันธุ์ปอมเมอเรเนียน ขนมันยาว ตัวเล็กๆ น่ารักดี”

ชันเคยยิ้ม สังเกตท่าทางของแมงมุมเวลาพูดถึงสัตว์เลี้ยงแววดาตุโลชื่อ ไร่เตี้ยสา และอ่อนโยนมาก ไม่ดูกะล่อนเหมือนบุคลิกปกติทั่วๆ ไป

“แมง ที่นี้มีผู้ชายด้วยเหรอม”

“ครับ มีเยอะนะ ไปดูเปล่า”

“ไม่เป็นไรดีกว่า ไปดูของที่คุณนำฝากมาเอาเถอะ”

แมงมุมพาชั้นเคยเดินไปยังร้านที่มารดาบอก หลังจากทางร้านรับทราบก็ให้เด็กชนของที่เหลือไปขึ้นรถของแมงมุม แต่เจ้าตัวก็ยังไม้ทันได้กลับในทันที ไหน ๆ ก็มาแล้ว ก็เลยพาชั้นเคยเดินเที่ยวรอบ ๆ ตลาดก่อนเสียหน่อย

“แมง คุณตานั่งทำอะไร”

“นั่งขอเงิน”

ชั้นเคยหันมองชายชราด้วยแววตาเห็นใจ มนุษย์เรานี้เป็นคนเหมือนกันแต่ทำไมถึงถูกสร้างมาให้สุขสบายและลำบากไม่เท่ากัน บางคนรวยสิ้นฟ้า บางคนแทบไม่มีกิน แต่จะว่าคนบนฟ้าแปลกแล้วคนบนดินบางคนก็แปลกกว่าที่ชอบคิดว่าคนที่รวยกว่ามีคุณค่ามากกว่าคนที่ยากจน ทั้ง ๆ ที่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ก็เท่าเทียมกัน

แต่ก็คงปฏิเสธไม่ได้นะ ว่าสังคมบางส่วนในปัจจุบันยกยอมูลค่าของกระดาษแผ่นหนึ่ง มากกว่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จึงมีคำกล่าวจากใครหลายคนในเชิงเสียดสีดังเข้าหูเรื่อย ๆ

เสียงกระซิบของคนมีดั่งค์ มั่นดั่งกว่าเสียงตะโกนของคนจน

เสียงตะโกนของคนจน ก็ไม่ดั่งเท่าเสียงพายุลมของคนรวย

ชั้นเคยเดินไปนั่งลงต่อหน้าคุณตา หยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาเปิดหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะหยิบแบงก์พันที่มีในกระเป๋าส่งมือให้ชายชรา

“คุณตาเอาไว้อซื้อข้าวของจำเป็นนะครับ”

แมงมุมที่ยืนมองอยู่ เลิกคิ้วสูงกับจำนวนเงินที่ชั้นเคยยื่นให้ชายชรา จึงรีบเดินไปนั่งลงข้าง ๆ แล้วกระซิบเบา ๆ “พี่ ทำไมให้เยอะขนาดนั้น ปกติเขาให้สิบบาท ยี่สิบบาท มากสุดก็ร้อยสองร้อยเอง”

ไม่ว่าแมงมุมเป็นคนแล้งน้ำใจ แต่ด้วยสมัยนี้มีฉันทิพมันเยอะ เคยเจอมากับตัว คนที่มาขอทานพิการเดินไม่ได้ แต่พอตอน

เย็นเดินคล่องกว่าเขาอีก และที่สำคัญการทำบุญแบบนี้มันก็เหมือนดาบสองคม ช่วยคนที่ลำบากจริง ๆ ก็ถือว่าดีไป แต่ถ้าไปเจอแก๊งลักเด็กที่จับเด็กหรือคนแก่มาขอราน มันก็เหมือนซ้ำเติมพวกเขา และเหมือนเป็นการสนับสนุนทางอ้อมให้มีแบบนี้เกิดขึ้นอีก แหมงมุมนี่ไม่เคยขัดถ้าจะมีใครทำบุญในรูปแบบนี้ เพราะการให้สรวงงามเสมอ แต่ก็ต้องดูให้ดี และให้พอประมาณไม่เดือดร้อนตัวเอง

“ไม่เยอะหรือแก แหมงคนเดียวเอง ถ้าคุณตามีก็คงไม่มานั่งแบบนี้”

“ขอบใจนะพ่อหนุ่ม ขอให้เจริญ ๆ นะลูก”

ชั้นเดย์ยิ้มรับ ก่อนบอกลาชายชราแล้วพากันเดินกลับไปทีลานจอดรถ แหมงมุมนี่ต้องรีบอธิบายถึงการช่วยเหลือรูปแบบนี้ให้ชั้นเดย์สังเกตและระมัดระวังมากขึ้น

“ไอ้ะ ขอโทษครับ” แหมงมุมนี่รีบขอโทษขอโพยเมื่อชนใครสักคนเข้า แต่พอมองชัด ๆ ก็ทำให้ชายหนุ่มผงะไปพักหนึ่ง เมื่อคนที่เขาเดินชน คือ พิมพ์ปวีณ์ อดีตคนรักนั่นเอง “ขอโทษอีกครั้งนะพิมพ์”

“ไม่เป็นไร มันเป็นอุบัติเหตุ”

“ถ้าไม่เป็นไรเราขอตัวนะ”

แหมงมุมนี่น้อย ๆ แม้จะเลิกกันมานาน แต่ก็ยังไม่อาจจะสนิทใจได้ เพราะวีรกรรมของอดีตคนรักที่ทำไว้นั้นไม่น้อยเลย ทั้งนอกใจ ทั้งหมดจะจับเพื่อนสนิทในแก๊งของเขาอย่างไม่ละอาย

“เดี๋ยวสิแหมง” แหมงมุมนี่กำลังก้าวเดินไปชะงัก “สบายดีนะ”

“อ้อ ก็สบายดี”

“แล้วนี่มาทำอะไรหรอ”

“มาเอาของให้แม่นะ”

“อ้อ แล้วนี่แหมงมากับใครหรอ ทำไมพิมพ์ไม่เคยเห็นหน้ามา

ก่อน”

แมงมุมเหลือบตามองหนุ่มลูกครึ่งที่ยืนข้างๆ “ลูกชายเพื่อน
แม่เรานะ”

“อ้อ สวัสดิ์ค๊ะ เราชื่อพิมพ์นะ แล้วตัวเองชื่ออะไร”

“พี่ชื่อชั้นเดียร์ครับ”

“พี่? อายุมากกว่าแมงเหวอะคะ”

“ใช่ครับ”

“พิมพ์นี่ก็ว่ารุ่นเดียวกันซะอีก หน้าเด็กจัง” พิมพ์ปวีณยิ้มอาย

“ขอตัวนะพิมพ์ พอดีรีบ พี่ชั้นจะอยู่คุยกับเธอต่อก็ได้นะคะ
แต่ต้องนั่งแท็กซี่กลับบ้านเอง” บอกเพียงเท่านั้นก็สาวเท้าเดินจากไป
ทันที ส่วนชั้นเดียร์หันไปยิ้มลาหญิงสาวก่อนรีบเดินตามแมงมุมไป